

Lazarova tajná zpráva

/Modus operandi/

Metamorfóza.

*V jámě Lvové
lev se narodil.
Život poznal
policejní pes.
Pes se znovu
narodil.
Třikrát velký Lev!*

I.

Na počátku třetího tisíciletí se lidstvo stalo obětí vlastní samolibosti. A proto Vám, dosud nenarozeným jsem povinen šanci přichystat. Abyste nebyli otroky jako předkové. Známi a neznámi, slavní i zatracení, kteří připravili podmínky v nichž budete nuceni svůj osud zde na Zemi realizovat. Za tisíciletí si lidstvo vyšlapalo pozemským bytím pohodlnou cestu. Je dobře známá, široká, přímá a stále osvětlená. Dokonce ani slepý z ní dnes nesejde. Každému zaručuje, že nemine tu prostornou bránu.

Jen jedno nutno dodat. Žádného z lidí k životu nepřivedla a nikdy nepřivede!

Stejně tak tato zpráva může posloužit i těm, kdo již umí číst a chtěli by se znovu narodit.

Pro většinu dnešních lidí je důležitý autor. Aby podle jeho původu určili váhu zprávy a zboží řádně ocenili. Těm všem ušetřím peníze i čas.

A Vám, nemnohým, kterým nejde o to kdo ji psal, s absolutní upřímností sdělím vše, čeho jsem se dopátral. Budu psát tak, aby nezůstalo nic utajeno. Nicméně pro většinu lidí to zůstane tak jako tak „**přísně tajná zpráva**„. Vůbec nepochopí co jsem musel investovat, co obětovat ani důvod, že mi není dovoleno k lidem jako člověk přistupovat.

Jen tak máte šanci, sami na sobě **POZNAT**, jaké to je být jinou bytostí. Lid Izraele **VIDĚL** vyšší bytost - Ježíše. Přišli o tělo, které měli v rukou a zůstalo pouze jeho Slovo. Lépe pomlčet co za 2000 let, z rukou přešlo lidem do hlavy.

Dík tomu, že svého času jsem byl započten mezi zločince a slušný občan mi byl nadřazenou bytostí mohla vzniknout **zpráva psaná starým policejním psem!**

Vám na hodnosti ani jménu jistě nesejde. Člověk psu nerozumí a je to vzájemné. Přesto je mezi nimi dobře známý, oboustranně zvláštní, vřelý vztah. Pes má vlohy, které chybí člověku a pán je zas umí rozumně zužitkovat. A pes, co se osvědčil v dlouhé policejní službě umí víc než svého pána bránit a stopu sledovat.

Snad jen svůj věk jsem nucen zatajit. Jinak by každý rozumný hned, bez dalšího čtení, musel tuto zprávu zahodit. Vždyť, kdo to kdy viděl, aby pes! Navíc v těžké policejní službě přežil 51 let!? A když už snad?! Pak, rozumně vzato, by jisto jistě musel ztratit zuby i zrak!

A věřte či nevěřte, je to skutečně tak.

Ale nemusíte mne litovat. Neboť tím lepší mám sluch a jemnější čich. Poznal jsem právo abych Spravedlnosti mohl život zasvětit. Ke službě vyšší bytosti, Člověku jsem předurčen. Však na rozdíl od lidí, nikdy na mne **NEPADL** stín kostela! Jen proto mohu prozradit. Vedle většiny dnešních lidí, kdyby sebevětší kostel **SPAD** k životu by se beztak neprobudili. A navrch všeho dokážu, že umím stopu Člověka, zavátou historií, dějinami lidstva sledovat!

Nezná meze moje psí ochota, a snad i uvěříte, že cítím smysl lidského života. Já jako pes nalezl smysl svého žití ve službě vyšší bytosti. Člověku.

A prosím - věřte! Dobře cítím!

U Člověka by to mělo být právě tak!

Jako pes nepotřebuji zrak abych dokázal svého pána rozpoznat. To vy, lidé, žijete v tradici denně noviny a televizi sledovat aby jste **VIDĚLI** koho je správné uctívat, nenávidět a čeho se třeba obávat. Nevidím a nemohu svobodně vybírat. Zato dobře znám hlas a slovo svého pána. A navíc, to lidem zcela chybí, neomylně poznám i pánův pach!

Jsem hotov posloužit těm co budou hledat těsnou bránu a úzkou cestu, která vede k věčnému životu. Však ač zkušený policejní pes, člověku nemohu jeho cestu vybírat.

Ale hned z počátku mám jednu povinnost. Nezištně něco ze své policejní praxe přenechat. Bible je pramen ze kterého lidé od věků čerpají Slovo. Ale ten, kdo se chce znovu narodit! Ne jen růst, žít a mocným být. Musí překonat věky věků vyhloubenou propast lidské tradice.

Lenost a strach.

Musí nejen Bibli do rukou vzít, ale sám sobě Slovo načerpat! Jen pak máte šanci, že s mrtvou budete i živou vodu nabírat. Nemožné, že?! Rozum vám to jistě nechce brát. A proto je nutno dobře si pamatovat.

Ten jeden pramen dává jak **mrtvou** tak **živou** vodu.

Však člověku nemohou lidé živé vody načerpat!
A stejně tak člověk lidem jen mrtvou vodu bude podávat!

Tak jako oheň i Rozum je dobrý sluha, ale zlý pán! Proto přeji upřímně a ze srdce všem kdo vidí,
aby jim Rozum dobře posloužil.

I.

Jen nemnohý z těch, kdo se začte do této zprávy, bude mít hlubší zkušenost se psem natož aby měl praxi psůvoda. Ale ono na tom beztak mnoho nesejde. Tak jako tak se těžko zavděčím všem v otázce, kde mezi lidmi měl být pes na stopu člověka uveden. Někdo by doporučil Vatikán, že tam u svatého stolce by mohl pes stopu dobře zachytit. Já se však nikomu z lidí nemohu zavděčit. Dnes u žádného byt' sebevětšího z lidí nemůže pes spolehlivě stopu člověka zachytit. Vždyť pochopíte, proč v Čechách nelze psy přesvědčit, že jméno prvního člověka není Astrid a Elida.

A tak dříve než začne spolupráce je na místě krátce se zamyslet nad tím, jaký je mezi člověkem a psem vztah. Nikomu z lidí nepřípadně pochybovat o tom, že psí plemeno je v poměru k lidem v nižší pozici. Lidé rozdílného společenského postavení mají sklony se ignorovat. A pro zřejmou nadřazenost dosud nikomu nepřípadlo, zkoumat postavení nižší bytosti, kterou pes je. To vrozená pýcha brání lidem pochopit vlastní postavení ve stvoření. Proto tak málo tuší co je smyslem lidského pozemského bytí

To, že pes **VIDÍ** kolem sebe lidi, o tom nikdo nepochybuje. Tato skutečnost prokazuje, že nejen pes, ale všechna zvířata mají schopnost vidět sobě nadřazené bytosti. Pro absolutní komunikační bariéru mezi lidmi a zvířaty si nemůžeme ověřit zda člověk je jen jedinou vyšší bytostí, kterou zvíře **VIDÍ**. My lidé se nemusíme vzájemně dlouze přesvědčovat o tom, že máme schopnost **VIDĚT** stvořením opačným směrem. Směrem dolů na zvířata, parazity, bakterie, mikroby až po atomy. Není nám dáno vidět vyšší bytosti než je sám člověk. To proto je většina lidí přesvědčení, že stojíme na samém vrcholu stvoření a nic vyššího nad námi není.

Pes má mezi zvířaty zvláštní postavení. Od věků pomáhá lidem při lovu zvěře, hlídání dobytka, majetku, ale stejně tak i v hledání zločinců, drog či ztracených osob. A kdo by dokázal tak nezištně sloužit těm, co nemají zrak? Někoho jistě již napadlo, že výčtem psích schopností a zásluh o které jsem se nikterak nepříčinil se s lidskou chytrostí snažím vetřít do vaší přízně. Abych nemusel deklarované psí schopnosti sám prokazovat. To nasvědčuje, že jste si zachovali svou lidskou podstatu a já pomalu klesám na úroveň psa.

Jako zvíře přiznávám, že mám ve stvoření nižší postavení než lidé. Jsem jednoduchá bytost a bez ohledu na to zda šampion nebo jen „pouliční směs“ vždy se chovám jen jako pes. Ale nikdo z lidí netuší, že má nižší pozice má i výhody. Pes a to i bez policejního výcviku zná své místo mezi sobě rovnými. Ví jak se chovat k ostatním zvířatům jako je kráva, ovce či vlk.

To člověk je bytost složitá A tak se už nedivte, že raději mlčím. Vždyť **VIDÍM**, jaké problémy má člověk sám se sebou. Neví čím ve své podstatě je. Je alergický na to, že by měl někomu sloužit. Základem sebevědomí je mu Rovnost - Volnost - Bratrství. Tím se opíjí a není divu, že pak **VIDÍ** jen lidi a **NEPOZNÁ** mezi nimi vola, svini, hyenu či krysu. A když už mu to dojde je pozdě i na útěk.

Ale není mi co závidět, vždyť mezi zvířetím mám cejch zrádce pro svou odvěkou kolaboraci s lidmi. Všichni mne odsoudili aniž tuší jak těžký úděl mám. Marně jim vyprávím jak nesnadné je sloužit lidem. Nevěří a nikdo by se mnou neměnil. Svou volnost si všechna zvířetí cení víc než výsadu, že běžně nejsem lidmi loven a pojídán.

A co vy. Jakou máte zkušenost s lidmi?

Poslušnost lidí chtějí ti co slouží v církvi. Boha nevidí a jim pod prsty také nikdo nevidí.

Nic nechtěli ti co vedli český lid v sametové revoluci roku 1989. Dnes mají vše a lidé jim slouží za voly.

A jak jste na tom vy? Nehodláte mne snad sežrat za to co jsem řekl?

Já neslibuji nic a chci mnohem víc!

Vaši **pozornost!**

Nehleďte na nic, čtěte a pak **uvidíte!**

Při hledání lidské podstaty nelze Bibli jako pramen pominout. Pokud budu Bibli citovat, použiji ekumenický překlad vydaný Biblickou společností v ČR 1990. Nechci vnučovat právě tento pramen. Nehodlám se malicherně o slovíčka přit' či o věrnosti překladů diskutovat. Můj cíle je mnohem výš. Dnešní lidé rádi, když vše **vidí** v televizi. Ale kdyby k nim z obrazovky promluvil Bůh, nikdo by beztak neuvěřil. Mým přáním je proto **POZNAT** co je Bůh zač.

V mnohých dozajista zatrnulo a varovně se ozval vnitřní hlas. Odvěká zkušenost dobře radí, že není radno s tak razantní třaskavinou si zahrávat. I to bych chtěl jednou pro vždy odhalit. Z čeho je dobré mít strach.

Většina z čtenářů uzná, že přestože budeme **HLEDĚT** na stejná slova nebudeme **VIDĚT** totéž. Přesněji vyjádřeno, na papíru bude totéž, ale představa, kterou **SLOVO** v každém jednom z lidí vyvolá bude rozdílná. I k tomuto mystériu se přiblížím.

Sestoupím do hlubiny věků, k samému počátku stvoření, jak je v Bibli na první straně Genesis zachycen.

I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmou nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první. /Gen.1,3-5/

Ne, nebudu opisovat celou Bibli. Tím bych vašemu zájmu o skutečné pochopení neprospěl. V uzlových okamžicích ale nebudu mít vyhnutí. A toto je velmi důležitý okamžik. Bůh **VIDÍ**, že světlo, kterému dal povstat je dobré. Ale to není světlo pro naše oči! Ještě než budeme moci my lidé vykročit za světlem, musíme dlouho stát a Bůh toho musí hodně vykonat. Až čtvrtého dne vytvořil světla na nebeské klenbě aby oddělovala den od noci. Větší světlo aby vládlo ve dne a menší světlo aby vládlo v noci. To jsou světla našich dní pro naše oči abychom i my lidé **VIDĚLI**. A když už jde řeč o cestě za světlem, dejme ruku na srdce a přiznejme si poctivě. Nepřitahuje nás světlo, ale to co díky světlu naše oči vidí.

Nemáme jistotou v tom co vše na rozdíl od nás **VIDÍ** Bůh. Ale nepochybně **VIDÍ** hlouběji, dokonaleji a to od samého počátku stvoření.

Každý může sledovat v Genesis den za dnem co nového Bůh stvořil. Šest dní tvořil a denně se opakovalo jen jedno! Uspokojení nad tím co vykonal. Každý den „*Viděl, že to je dobré*“.

Den šestý a sedmý, kdy vrcholí stvoření si zaslouží naše zastavení a hlubší zamyšlení.

*I řekl Bůh: „Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!“ A stalo se tak. Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy zemského dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl že to je dobré. I řekl Bůh: „Učinme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať **lidé** panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“*

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem,

stvořil ho, aby byl obrazem Božím,

jako muže a ženu je stvořil.

A Bůh jim požehnal a řekl jim:

„Plod'te a množte se a naplňte zemi.

Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami,

Nad nebeským ptactvem, nade vším živým,

Co se na zemi hýbe.“

Bůh také řekl: „Hle, dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu.“ A stalo se tak. Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý./Gen.1,24-31/

Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal, sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal veškeré své stvořitelské dílo. /Gen.2,1-3/

Jak vidno, nikde žádná chyba. Vše mělo své místo, nikde žádný konflikt, jen harmonie. A není divu, že sám Bůh vidí, že vše je **VELMI DOBRÉ!!**

Každá pochybnost o dokonalosti by byla pošetilou drzostí. *Vidím* obraz stvoření i podpis autora.

*„Absolutně dokonalé,
harmonicky konstruktivní“*

„Nejvyšší rozumová bytost“.

Nevím do jaké míry máte jasno v tom, za jakých okolností je v textu zmíněn člověk a lidé. Právě zde může vzniknout první velký rozpor, jak to je se stvořením **člověka** a **lidí**. Pokud by se hned zpočátku měly naše názory rozejít, nemějte strach, že opuštěním stáda zabloudíte. Bude to jen ku prospěchu našeho společného zájmu. O to větší radost nastane při dalším putování, až naleznete vlastní cestu a se svými vlastními názory se setkáme.

Podle rozdílného účelu stvoření dovozují, že **člověk** a **lidé** nejsou totéž.

Člověk byl učiněn aby byl obrazem Boha.

Lidé aby panovali nad zvířaty a celou zemí.

Protože stvořitel Bůh je jediný, není mi zřejmý důvod, proč by vytvářel víc než jeden obraz či smysl toho aby se obraz množil. Při pohledu na dějiny z vrcholu jehož lidstvo dosáhlo na konci XX. století, nevidím nic, čím bych měl odvahu čtenáře přesvědčit, že by lidé mohli mít něco společného s obrazem, natož s Bohem samotným. Vždyť právě z tohoto vrcholu je dobře vidět, že lidský jedinec ztratil schopnost chápat smysl své vlastní pozemské existence. A i když jsme přivykli lidskému jedinci říkat člověk, na první pohled s člověkem, kterého stvořil Bůh aby byl jeho obrazem, nemá nic společného. Ale pozor! Jsme na počátku stvoření a byl to jen první pohled z vrcholu současnosti.

Mnoho nenapovídá ani způsob **jak** byl člověk stvořen.

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. /Gen.2,7/

Toto absolutní dílo vrcholí stvořením člověka, který je cílem stvoření. Ale tohoto cíle nedosahuje člověk, ale Bůh. A jde o to odhalit smysl, účel za jakým byl člověk stvořen. O tom by nemělo být žádných pochyb. Má být Božím obrazem. Vše bylo sice stvořeno pro člověka, ale nezapomínejme na Stvořitele. Vývoj dalších událostí dokazuje zcela nesporně, že účel stvoření je mnohem vyš než v člověku. Více napoví informace proč Bůh tvoří ženu.

I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“ Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat, podle toho jak jej nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná. I uvedl Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh vytvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! At' muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“ Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk a jeho žena, ale nestyděli se. /Gen.2,18-25/

Došlo k paradoxní situaci! Na konci stvoření Bůh viděl, že vše je **velmi dobré**. Dosáhl nepochybně svého cíle a uspokojení. Má svůj obraz - Člověka. Ale současně si uvědomuje, že Člověka dostal do nezavidění hodné situace v jaké se nacházel sám před jeho stvořením! Že není dobré, aby byl Člověk sám, to je zkušenost Boha a nikoliv Člověka. Ve vlastní negativní zkušenosti se samotou je ukryt pravý primární smysl Božího tvoření. Proto Bůh hledá Člověku pomoc jemu rovnou.

Bůh umožnil Člověku poznat všechna zvířata, ptactvo aby z nich si vybral pomoc sobě rovnou. Ale Člověk stále nenacházel. Když byly vyčerpány všechny možnosti svobodného výběru přistupuje Bůh k tomu, že z žebra Člověka tvoří ženu. A ledva ji Člověk spatřil, hned i bezpečně poznal!

Ze všeho, co stvoření ženy předcházelo je očividné, že Bůh bezpochyby velmi, velmi dobře věděl jak riskantní činí krok, když přistoupil ke stvoření ženy z Člověka. V Pravdě však nutno uznat a sluší se padnout na kolena.

Nevím čím vším Bůh byl. Ale jedno je absolutně jisto. Nebyl egoista!

Vstanu a půjdu dál i když jsem si vědom, že jsem nehledal odpovědi na otázky, které se přímo vnucují. Vážím si vaší vytrvalosti a proto ponechám prostor k samostatným úvahám. Jedné otázce se však zatím vyhnu úmyslně. Proč realita světa jak ji sami dobře známe, nápadně neodpovídá původnímu Božímu záměru. Aby rostlinná strava byla pokrmem všemu v čem je živá duše. Dosud není vhodný čas aby bylo možno nalézt odpověď.

Lidé i z doslechu dobře vědí, co Bůh člověku přikázal, ale je lépe Bibli přesně citovat.

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti“ /Gen.2,15-17/

Člověk byl seznámen s **právy**, **povinnostmi** i **trestem**. Nenaleznete, že by Bůh výslovně poučil i ženu, kterou stvořil později. Nic méně byla si všeho vědoma.

Nejzchytralejší ze vsí polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odpověděla: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: »Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.« Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojedíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavými pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl, Oběma se otevřely oči: poznali že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. /Gen.3,6-7/

Někdo v sobě zbytečně potlačuje údiv nad tím, proč Bůh, vědom si nebezpečí, strom neplotil či neučinil jiná vhodná opatření, která by byla zárukou bezpečnosti Člověka a jeho ženy.

Jsmo však nejen v pradávě době, ale i v jiném světě!!

A já chť nechť, pokud vám chci přiblížit pochopení onoho světa, musím použít důkaz ze současnosti. A nedivte se, že je to svědectví staré 2000 let. Jde o slova z úst toho, který bezpochyby

z onoho světa byl. Zatím ponechám stranou, že ne náhodou mu Otec dal jméno **syn Člověka!** Lidem je spíše znám jako Ježíš.

Já sám jsem na ta slova **hleděl** denně více jak 5 let než jsem je poprvé **uviděl**. Dnes v mé Bibli září skvělým zlatem a když zavřu oči, cítím vonnou pryskyřici a v ruku hřeje kámen karneol.

Dík Židům, kteří v Ježíše uvěřili máme srovnání podstaty obou světů. A tak i jedinečnou možnost pochopit události ze samého počátku stvoření. A ten důkaz z úst Ježíšových?

Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce./Jan,8,38/

V jednom světě se **obrazy** mění-transformují na **slova**. V druhém světě se **slova** transformují v **činy**.

V tom prvním světě je Slovo činem a předchází mu obraz.

V tom druhém světě je skutek činem, a předchází mu slovo.

To je ten kardinální rozdíl mezi oběma světy. Nutno dodat, že ten první svět je vskutku primární, svět příčin. Ten druhý je svět sekundární, svět následků.

Není pochyb ve kterém světě jako lidé realizujeme své současné pozemské životy. Vše má svůj význam, ale nikdy nesmíte ztratit ze zřetele jedno. Při hledání podstaty jednoho světa, nesmíte pomínout svět druhý. Podle původního záměru Stvořitele měly být oba světy vzájemně spjaty pouze kauzálně!

Bible není ničím jiným než důkazem toho, že vinou Člověka došlo i k propojení bytostnému.

Proto nelze události nebeské nahlížet realitou pozemského života.

Promiňte, jistě že lze! Ale pak nic nevidíte!!

Pozření jablka Člověkem a jeho ženou v zahradě Edenu nemělo nic společného s jídlem jak je známe v našem pozemském světě. I v pozemském bytí pouze vědomosti a informace jsou základem **poznání**. Jen poznání lidem „otevřít oči“. A ani vagón sebedražších jablek by nedokázal zatvrzelým ignorantům otevřít oči. A když už snad přece jen něco? Pak těm nejchytřejším jen ústa a řít!

Ale zpátky do zahrady v Edenu abychom pochopili význam každé události těchto hektických okamžiků, jenž jsou v Genesis přesně zachyceny.

Člověk a jeho žena po tom co **jedli** zakázané ovoce nevycházeli z údivu. Dávají hadovi za pravdu. Nic strašného se neděje. Jaké propadnutí smrti?! Naopak jsou uneseni poznáním dosud nevídaného. Vnímají realitu jiného světa. Poznávají co vůbec netušili, že jsou nazí! Vůbec nechápou proč jim to vše Hospodin upíral.

Aby bylo možno pochopit všechny souvislosti je nutno rozvinout větší kus plátna zachycujícího úvodní scénu celého dramatu.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.

I řekl Hospodin Bůh hadovi:

„Protože to učinil, buď proklet, vyvržen ode všech zvířat a ode vší polní zvěře. Polezeš po břiše, po všechny dny svého života žrát budeš prach. Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrť hlavu a ty jemu rozdrťíš patu.“

Ženě řekl:

„Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“

Adamovi řekl:

„Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě necht' je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. V potu své tyáře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.“ Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých. Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je. I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ na věky.“ Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby strážil cestu ke stromu života./Gen.3,8-24/

Člověk a jeho žena byli nevýslovně ohromeni, ale vůbec nic nechápali! A i když dnes díky Genesis dobře víme co je čeká, musíme ještě pochopit co ono propadnutí smrti znamená. Propadnutí smrti není totéž co smrt! Je to jen výstraha.

V obou světech má Smrt stejnou funkci i význam. Neznamená nic jiného než ztrátu způsobilosti k existenci v daném světě.

Hrozba „**propadnutí smrti**“ je řečeno jinak „**tady byste skončili**“!

Jak je to se ztrátou způsobilosti k existenci v pozemském bytí to všichni dobře víme. Smrt je v tomto světě jediná **nevyhnutelná** jistota, která nikoho z lidí zde na Zemi nemine. Jak vidno, na onom světě tomu tak není.

Člověk a jeho žena poté co jedli ze stromu poznání dobrého a zlého vůbec neztratili způsobilost k existenci v zahradě Edenu. Naopak! Získali způsobilost i pro existenci ve světě pozemském. Na onom světě nic hmotného nemá význam. Kdežto v našem pozemském bytí je oblečení prvním předpokladem pro přežití. Toho si také byli oba hned dobře vědomi. Proto si spletli fíkové listy a přepásali se jimi.

Mimořádnou pozornost zaslouží jejich reakce na hlas Hospodina Boha. Neukrývají se z obavy před trestem, ale proto že dostali strach, když zaslechli hlas. Hlas Hospodina Boha jim byl něčím naprosto novým, neznámým. Skrývají se před neznámým, nikoliv z obavy před trestem. Jak byli zaskočení, Člověk sám na sebe vše vyhradil. Je zřejmé, že pokud Člověku a jeho ženě byla známa podoba Hospodina Boha, zcela nepochybně neznali jeho hlas! Řečeno jinak, znali přenos informací prostřednictvím **OBRAZU**, ale neznali zvuk, **SLOVO**. Člověk a jeho žena se poprvé setkávají s přenosem informací prostřednictvím řeči a to již patří k našemu pozemskému bytí.

A znovu připomínám, jsme stále ještě v jiném světě, ve světě příčin, kde Bůh tvoří **SLOVEM!** Člověk měl zahradu Edenu **OBDEĚLÁVAT, STŘEŽIT a ne TVOŘIT!!** Najednou se mu dostalo poznání tvůrčí moci - **SLOVA** a tak se stává ohrožením nejen pro primární svět, ale pro celé stvoření. Není jiného řešení než jej zničit, nebo vyhnat do jiného světa, kde **SLOVO** nemá tvořivou moc.

Pomalou, ale zhluboka vydechněte! Ti co skutečně chtějí, nejen že otevřou oči, ale zažijí víc. Pročitnutí!

Nesudme jaká břemena Hospodin Bůh uvalil na hada, ženu a Člověka. Sice proti sobě poštvu ochránce lidských práv, když se chvíli nebudu Adamovi a Evě věnovat. Ale bylo by neodpustitelnou chybou soustředit se na hříšníky a bez povšimnutí nechat Boha.

Máme schopnosti a umíme si představit co Bůh musel v této situaci prožívat. Vždyť zklamání mu připravil ten, kdo mu měl být věrným obrazem. A nezapomeňte, bylo to krátce po tom co viděl, že vše co učinil je velmi dobré!! Bůh najednou na sobě poznal něco s čím se dosud nikdy nesetkal. On, jediný, Hospodin Bůh, Nejvyšší rozumová bytost poznává **zklamání a bolest!** To v celém stvoření nikdo dosud nepoznal. A krom Boha ani možnost prožít neměl. A byla to **bolest emocionální**, to nesmíme rovněž pominout. Dobře udělá ten, kdo na to bude stále pamatovat.

Člověk a jeho žena získali způsobilost pro život v obou světech a Hospodin Bůh věděl jakým nebezpečím jsou pro celé stvoření, pokud je ponechá v primárním světě. Že jejich dalším pobytem by se dostal do přímého ohrožení nejen „**strom života**“, společenský řád onoho světa, ale celé stvoření! Proto musel Hospodin Bůh Člověka a jeho ženu vyhnat ze zahrady Edenu do jiného světa.

Nyní ti, jimž bezpravně nespadlo nic do klína, ale museli si vše poctivě zasloužit. Právě ti mají šanci pochopit, co prožíval Bůh, když musel **obětovat** to, čeho dosáhl po tak obrovském úsilí. Snad pokud pochopíte rodiče, kteří nezničí své dítě, byť se dopustilo sebehoršího provinění, pak můžete pochopit Boha, proč Člověk a jeho žena nemuseli projít branou smrti a zrození, ale byli toliko vyhnáni. Nebyli tak zbaveni způsobilosti existence v prvním světě a proto cesta zpět musela být střežena cheruby s míhajícími se plamenným mečem. Nepochybně patřili k nejvěrnějším služebníků Boha. Vždyť museli klást odpor tomu, kdo byl Bohu podoben.

Teď nastal vhodný okamžik začít stopu Člověka sledovat. Ale pozor! Ti dva zde na Zemi nejsou ledajakými vyhnanci. Zpočátku se budou stranit lidí, kteří jsou tu doma. Ale opatrnost nikdy není nazbyt. Na každý pád bude dobré si je oklepnout. Zda si někdo jiný také nevzal do hlavy Člověka a jeho ženu sledovat. Chce to jen pár osvědčených policejních triků.

A vida!

Je konec zábavy. Nejsme sami, kdo se rozhodl ty dva sledovat!

Jak to vypadá, nikdo z lidí tohoto světa netuší k čemu došlo v onom světě. A naopak. Všechny bytosti onoho světa sledovaly jaký obraz si Bůh stvořil. Jak božské podmínky Člověku připravil v zahradě

Edenu a stejně co Člověk provedl. Čekají jak se Bůh zachová. A mnohé nasvědčuje tomu, že svým nezodpovědným činem Člověk uvolnil potlačované mocenské ambice u řady bytostí onoho světa. Na obzoru je mocensko politický zápas s Nejvyšším! Na každý pád se musíte rozhodnout, zda chcete ve sledování pokračovat. Máte poslední šanci v tichosti se stáhnout a někde stranou si užívat darů pozemského ráje.

A pokud se přece jen rozhodnete ve sledování pokračovat, musíte dál hrát „*mrtvého*“! Můžete být čím si jen zamanete. Slavní, úspěšní, úctyhodní, vzdělaní. Nic si neodpírejte, nevzdorujte! Ale nikdy! Nikdy a za žádných okolností nesmíte vzbudit podezření, že snad *hledíte* a *vidíte*, *slyšíte* a *chápete*. Jinak to zde nepřežijete, nic neuvidíte a nepochopíte!

Aspoň jednou věřte, že vám dobře radí starý policejní pes.

II.

Nechci nikoho klamat, dokonce ani sám sebe a tak raději přiznám co beztak dlouho cítím. Že Bůh od počátku velmi dobře věděl jaké riziko podstupuje. Ale stejně dobře věděl, že kdyby Člověka ponechal v samotě, dostalo by se Mu jen falešného obrazu. Sluší se znovu padnout na kolena, neboť kdo by byl schopen takové oběti aby poznal Pravdu sám o sobě?!

Člověk a jeho žena neprošli branou smrti a tak nepozbyli nic ze schopností, jež měli v zahradě Edenu. Oba byli božskými bytostmi. Ale Člověk byl z božských bytostí nejvyšší a Bohu nejbližší. Žena byla jen jeho obrazem. Neztratili kontakt s oním světem, jen přístup jim byl znemožněn. Země se jim stala vyhnanstvím a jejich další osud zachycený v Genesis nemá nic společného s lidmi. Lidmi, kterým byla Země určena za domov a místo, kde měli panovat nad vším živým tvorstvem.

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem i zesinal v tváři. I řekl Hospodin Kainovi. „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi.... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem.“ Kain Hospodinu odvětil: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit. Hle, vypudil jsi mne dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mne najde, bude mne moci zabít.“ Ale Hospodin řekl: „Nikoliv, kdo by Kaina zabil, bude postižen sedmeronásobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu./Gen.4,1-16/Ho

Nelze se divit, že Bůh neztratil zájem o Člověka ani ve vyhnanství zde na Zemi. Ale na místo obratu k lepšímu tomu bylo právě naopak.

Vražda bratra!

Nelze pochybovat o Kainově činu a nechci sprádat právnické teorie o Kainově zavinění, co chtěl a co nikoli. Zda nejednal v nutné obraně či zda vůbec byl příčejný. Nehledám omluvu pro jeho čin. Jen znovu varuji před posuzováním události dávné doby a navíc bytostí jiného světa realitou pozemského bytí a morálkou současnosti. Vždyť máme soudce a jeho výrok. A byl jím Bůh. Je nutno jeho výrok pochopit a ne jím pohrdat.

Nahlíženo dnešními poměry, někdo by řekl, že jasně selhala výchova, rodina. Ale jasné je jen jedno! Kain zbavil Ábela způsobilosti k existenci zde na Zemi. Kain Bohu nelže, když říká, že neví kde je bratr Ábel. Kain povstal proti svému bratru a pak již jeho tělo neviděl. A stejně tak je zde na Zemi neviděl ani Bůh. Nevíme jaké substance byla jejich těla. Jedinou stopou, která byla důkazem zločinu v tomto světě nebylo tělo, ale Ábelova krev, která křičela k Bohu ze země. Dnes i nemluvně díky televizi ví jak lze někoho zabít. Ale Kain se až od Boha dovídá co vlastně učinil a za co je proklet. Že Kain nic nechápe je nepochybné z jeho slov, když uznává svůj zločin, ale mylně se domnívá, že tak jako on zbavil svého bratra způsobilosti k existenci na Zemi, bude moci učinit každý kdo jej najde. Snad spolu s Kainem pochopí i dnešní slepí soudci slova, kterými Bůh Kaina vyvádí z omylu, že nikdo nebude mít právo Kaina zabít a toliko jej poznamenává.

Kain neznal co je cit. Krátce před tím viděl jak jeho bratr Ábel obětoval ze svých prvorozených ovcí. On neměl podíl na ničem v čem byl život, a tak obětoval svého bratra. Každý by se měl zamyslet nad tím co je obětí sledováno, co lidé při oběti měli Bohu přinášet. Že i když dobře vidíme hmotnou stránku oběti, významnější je to co nevidíme a není hmotné povahy.

Jako první totiž v celém stvoření obětoval Bůh. Obětoval víru a naději, představy které vložil do Člověka. Nelze si ani představit jak velká byla oběť, neboť Člověk byl vrcholem Božího stvoření. To byla první oběť. Druhou oběť přinesl Ábel ze svých ovcí ke kterým jako pastýř měl kladný vztah. Třetí obětí se stal sám Ábel. Kain obětoval bratra ve zlém. Tím vytvořil negativní emoci, a dal tak sílu Boží opozici v onom světě.

Přímými potomky Člověka byli Kain, Ábel a Šét. Můžete sledovat v Genesis rodopis Kainův poté co zabil Ábela. I rodopis Šétův, kterého po smrti Ábela Adamovi porodila Eva. Adam se dožil 930 let a

zplodil syny a dcery, ale jen Šétův rodopis je zaznamenán, neboť na jeho konci je Noe. Je pozoruhodné, že potomci Člověka se dožívali i více jak 900 let.

A je tu první zmínka o lidech, kterým byla země domovem. Domovem, kde měli panovat nade vším živým.

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Hospodin však řekl: „Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let.“ Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní. I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Rekl: Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.“ Ale Noe našel u Hospodina milost./Gen.6,1-8/

Člověka a jeho potomky zde na Zemi nic neohrožovalo. Ze současnosti sice dobře známe katastrofy způsobené porušením rovnováhy ekosystémů. Na vině je ten, kdo neuváženě zavleče rostlinný či živočišný druh do prostředí, kde není zajištěna přirozená regulace jejich rozvoje. Ale katastrofa v souvislosti s vyhnáním Člověka byla naprosto nezměrná!

Na Zemi nebyl vyhnán nižší druh, ale Člověk! Všem tvorům nadřazená, Božská bytost! Na Zemi měli podle původního záměru Stvořitele vládnout lidé! Nikdo si neumí představit jak se Bůh zhrozil, když viděl jakou zvrácenou nevázaností **synové boží** ovládli vše pozemské. Čemu musel přihlížet a co prožíval, když viděl zvrácenost v níž se božská **kvalita** mísila nejen s lidskou **kvantitou**. Se zvířaty, od **Berana po Ryby**, od **Krasy přes Buvola po Opici**. Bůh v kruté bolesti přihlížel jak to, co bylo jeho **nejrozumnější konstrukcí** se projevilo **totální destrukcí**. Aby zmenšil svou bolest, zkrátil život potomků Člověka na pouhých 120 let. A stále v něm rostl odpor k tomu co stvořil až došel k rozhodnutí, že smete z povrchu země Člověka a s ním vše co učinil.

Na vrcholu negativní emoce Bůh zažívá **ÚŽAS**. Žasne, nevěří a zase žasne. Ve všeobecné zvrácenosti, která na Zemi zavládla svitla naděje, kterou byl spravedlivý a bezúhonný Noe. Hospodin jej bere v milost a mění své původní rozhodnutí smést vše z povrchu Země. Noe oživil naděje, které vložil Bůh do Člověka.

Bůh **zažil** absolutní negativní emoci a na jejím vrcholu **poznal** i zrod jejího protikladu. Byla to sice jen nepatrná jiskřička. Ale Bůh z ní učiní vládnoucí sílu celého stvoření! Rodí se **LÁSKA!!** Díky jedincům jako byl Noe a Ježíšem nekonče, skrze nezměrné utrpení Boha Hospodina se rodí Láska.

Potopou Bůh smetl vše, co bylo na povrchu Země, od lidí až po zvířata, plazy a nebeské ptactvo. Zachován byl pouze Noe a vše co s ním bylo v arše. Ani dnes by nebyl problém, podle přesného zápisu Genesis, postavit archu. Ale k čemu? Vždyť Bůh vyhlásil, že již nikdy nebude vyhlazeno všechno tvorstvo vodami potopy a nedojde k potopě, která by zahladila Zemi. Na znamení smlouvy položil Bůh na oblak svou duhu.

Máme výhodu, že můžeme zvětšit odstup a sledovat širší souvislosti a žasnout nad svědeckou hodnotou záznamu Genesis.

Potopa zastavila **totální a globální** devastaci života na Zemi, kterou vyvolal Člověk. Bůh se zavázal všemu živému co potopu přestalo, že globální zásah vodami potopy již nikdy nepoužije.

Na první pohled se zdá, že z pradávnych počátků máme jen málo informací a nelze si udělat představu o změnách, které nastaly v souvislosti s potopou světa. Ve skutečnosti je informací víc než dost. Jen nesmíme spěchat. Protože pokud nepochopíme počátek nepronikneme k podstatě pozdějších událostí.

Bůh položil základ novému světu. V tom před potopou měli iniciativu **synové boží**. V tom novém po potopě převzali iniciativu **synové lidští**. U Božské kvality došlo k úpadku u lidské naopak k vzestupu a pokračovala jejich vzájemná a dokonalá syntéza. Nositelem původní božské kvality, Člověka, byl Noe a 3 synové. Jejich ženy byly podkladem veškerého současného lidstva.

Bůh se sice zavázal, že nikdy nebude zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí **zlý/Gen8,21/**, musel však vyřešit zásadní záležitost. Koho ustanovit vládcem tohoto nového světa. Jak zabezpečit život, aby se již neopakovala katastrofa z období před potopou? Lidé již nemohli vládnout na zemi, neboť Člověk do nich zanesl božskou podstatu. Volba nového vládce tohoto světa byla geniální. Božsky geniální!

Bůh ustanovil vládcem tohoto světa Satana.

Pokud se divíte, pak se musím opravdu divit. Koho měl ustanovit vládcem, když každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý?! A co vlastně víte o Satanovi. Pokud máte zájem pochopit nejen Satana ale i jeho vztah k Bohu, pak musíme alespoň nahlédnout do Jóba.

Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan. Hospodin se satana zeptal: „Odkud přicházíš?“ Satan Hospodinu odpověděl: „Procházel jsem zemi křížem krážem.“ Hospodin se satana zeptal: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého.“ Satan však Hospodinovi odpověděl: „Cožpak se Jób bojí Boha bezdůvodně? Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno co má. Dílu jeho rukou žehnáš a jeho stáda se na zemi rozmohla. Ale jen vztáhni ruku a zasáhni všechno co má, hned ti bude do očí zlořečit.“ Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si moc nade vším, co mu patří, pouze na něho ruku nevztahuj.“ A satan od Hospodina odešel./Jb.1,6-12/

Protože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, vidíte v Satanovi jen zlo a vůbec nechápete Hospodina proč jde Satanovi na ruku. Ale Satan je Bohu bezmezně oddaný služebník a nerad by viděl aby Bůh ještě kdy zažil zklamání a utrpení, které mu připravil Člověk a jeho potomci. Satan byl bezpochyby z těch, kdo Boha zrazovali aby nešetřil nic před zásahem vodami potopy a s Člověkem již neriskoval.

Jób přes rány, které zasáhly jeho nejbližší a majetek neřekl proti Bohu nic nepatřičného. Druhá nebeská scéna ukazuje, že Satan dostává svolení ke zvýšení tlaku při zatěžkávací zkoušce Jóba. Bůh tak jasně manifestuje svou víru v člověka a Satan naopak pochybuje a tím důrazněji varuje.

A nastal opět den, kdy synové Boží přišli, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan, aby i on předstoupil před Hospodina. Hospodin se satana zeptal: „Odkud přicházíš?“ Satan Hospodinu odpověděl: „Procházel jsem zemi křížem krážem.“ Hospodin se satana zeptal: Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, ačkoliv jsi mně proti němu podnětil, abych ho bezdůvodně mořil.“ Satan však Hospodinu odpověděl: „Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kosti a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.“ Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život.“ A satan od Hospodina odešel a ranil Jóba od hlavy k patě ošklivými vředy. Jób vzal střep, aby se mohl škrábat, a posadil se do popela. Jeho žena mu však řekla: „Ještě se držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemři.“ Ale on jí odpověděl: „Mluvíš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ Při tom všem se Jób svými rty neprohřešil./Jb 2,1-10/

Kůži za kůži! Oko za oko, zub za zub! To důvěrně z dnešní tržní společnosti známe. Satan nemá cit, zná jen jasné počty. Má dáti - dal! Je dokonale přesný. Nezapomíná a neodpouští!

Satan je člověku bližší než Bůh!

Protože je snazší chovat se jako Satan než jako Bůh!

Po založení nového světa není sice Satan jako vládce výslovně jmenován, ale je zcela nepochybné, že se jím stal. Stačí jen dobře vidět!

Bůh Noemu a jeho synům požehnal a řekl jim: „Plod'te a množte se a naplňte zemi. Bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou. Každý pohybující se živočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto všechno./Gen.9,1-3/

Jinými slovy Bůh rozhodl o tom, aby lidé měli co chtěli. Ale tak jako je člověku vydáno na pospas vše živé, i člověk byl vydán vládci tohoto světa. Čím větší hrůza a děs z člověka půjde na jiné, tím větší moc bude mít Satan nad člověkem a naopak!

Bůh vydává člověku za pokrm každého pohybujícího se živočicha.

Ale stejně i člověk se stává zdrojem obživy.

Jeho emocemi, myšlenkami se vyživuje celý onen svět!

Tak byla zajištěna jak výživa obou světů tak byl i spolehlivě zajištěn život na zemi před opakovaním katastrofy z období před potopou.

Vítám ty co pochopili a nikoli v bázni! Ale v úctě spolu se mnou padli na kolena.

A ten, kdo dál Satana nenávidí, pak jej miluje a dává mu sebevědomí. Pokud mu budete zlořečit a cokoli proklínat dáte mu sílu a moc. Čím více z vás půjde strach, tím více může Satanova vláda na vás dopadat. A stále bude Bohu připomínat, že měl pravdu, když varoval, aby Bůh nic v čem je stopa Člověka nešetřil. Že měl bez milosti, naprosto vše smést s povrchu Země vodami potopy.

Sledujeme-li potomky Člověka v linii Noe-Lot-Jób nelze přehlédnout výraznou změnu jenž nastala v kvalitě těch co potopu přežili. Noe se opíjí a je spatřen odhalen svým nejmladším synem a proklíná Kenana.

Stejně tak i později zachráněný Lot, kterého boží poslové vyvedli ze Sodomy se opíjí tak, že dovolí aby se s ním spářily jeho dvě vlastní dcery a dává tak vzejít národům Moábců a Chetejců.

To jasně svědčí o rezignaci přímých potomků Člověka na situaci v jaké se ocitli zde na Zemi. Jako dědici božské bytosti Člověka se nedokázali smířit s tím, že ač svým vědomím náleží do onoho světa, bytostně jsou spoutáni k tomuto světu. Svými slovy i činy uznávají vládu Satana a vydávají se dobrovolně a zcela do jeho moci.

Jób je však ona neuvěřitelná světlá vyjímka. Stejně neuvěřitelná jak pro lidi, tak pro Satana. Jen u Boha je víra v Člověka. Nikde jinde ji spolehlivě nenaleznete.

Tak jak je po těle? Snad jste se neosypali, že jsem se za Satana přimluvil. A to ještě netušíte za koho se hodlám přimluvit!

Z dalších události je patrné, že potopou nebyly vyřešeny všechny problémy, které Bohu Člověk zde na Zemi připravil. Dalším nevyhnutelným zásahem, pokud měl Bůh dostat situaci pod kontrolu, bylo zmatení řeči. Toto klíčové opatření si zaslouží hluboké zamyšlení.

Celá země byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam. Tu si řekli ve spolek: „Nuže nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asfalt místo hlíny. Na to řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A to je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Bábel (to je Zmatek), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi./Gen.11.1-9/

Zřejmě bych nedokázal přiblížit pochopení podstaty tohoto Božího zákroku, kdybych neprozradil jakou cestou jsem musel projít, než jsem sám pochopil. Čas od času na náš úřad vyšetřování zavítá, psychologka Štěpánka, znalec lidských duší. Probereme vlastní cesty životem, ale zejména cesty těch, kteří zabloudili do nejtemnějších míst.

A byl to vyjíměčný případ, který jsme začali společně rozebírat. 50ti letý muž rozřezal tělo své matky a zabetonoval do kufru, který uložil na balkoně. Nepracoval a víc než 2 měsíce v bytě dál žil, dokud silící zápach ostatní nájemníky nedonutil přivolat policii. Ani pitva nesvědčila tomu, že by matku usmrtil. Pomohl si jen k jednomu důchodu, který mu tolerantní poštovní úřednice na místo matky vyplatila. Ale jinak ne a ne nalézt rozumné zdůvodnění pro jeho chování. I pro Štěpánku, zkušenou odbornici bylo nezodpovězených otázek nad očekávání moc. Pochybnosti byly o jeho paměti, zda si nechce pamatovat, či zda si skutečně nepamatuje. Při testování bylo zvláštní, že si nepamatoval jednoduché informace a naopak dopodrobna popisoval děje složité. Na jednu stranu si nedokázal zapamatovat 5 čísel a opakovat ve zpětném sledu. Ale když vyslechl příběh se složitým dějem, bravurně jej opakoval do nejmenších detailů.

I dnes se musím smát, když si jen vzpomenu, jak jsem se bránil a nechtěl ten příběh znát. To pro případ, že někdy také bude nutno zkoumat můj duševní stav. Ale znáte ženy! Ani v ráji jim Člověk nedokázal odolat. A věřte, jsem dodnes rád, že jsem jej musel hned ochutnat. Tady je.

Švédský parník jedoucí do Španělska narazil na minu u holandských břehů v pondělí večer. Přes oslepující sněhovou bouři a tmou, 60 pasažérů včetně 15 žen, bylo šťastně zachráněno, ačkoliv čluny byly zmítány jako skořápky na rozbouřeném moři. Zachráněné přivezla do přístavu příštího dne dánská parolod’.

Jen Štěpánka skončila svůj testový příběh v ten moment se mi otevřely oči a já ucítil v čem tkví ona neschopnost zopakovat pár čísel a zapamatovat si dopodrobna složitý děj. Cítil jsem naprosto jasně, že to má souvislost se zmatením řeči, jak je zachyceno v Genesis.

Řeč, která umožňovala, že všichni byli jeden lid téže řeči nutně souvisela se světem z něhož byl Člověk vyhnán. Lidem dávala obrovskou moc, která jak je zřejmé ze slov samotného Boha představovala potenciální hrozbu. Byla to řeč přesná, jednoduchá, dokonalá, absolutní! Jedním slovem Božská. Byla to řeč čísel. A protože to byla komunikace onoho světa, byly pomocí čísel přenášeny obrazy. Absolutně přesné a jednotné digitální obrazy. Jedna universální řeč dávala lidem zde na Zemi jeden společný cíl s jednou universální představou. V tom tkvěla obrovská kolektivní moc lidí a tohoto nebezpečí si byl Bůh dobře vědom.

Na rozdíl od komunikace onoho světa, pozemské mluvené slovo vytváří v člověku individuální představu a s tím je spojena i individuální emoce. V digitální obrazné řeči existoval vždy jen jeden obraz věže. Při pozemské komunikaci po vyslovení slova věž v představě lidského jedince nevznikne představa abstraktní, universální věže. Ale každý jedinec si představí svou individuální a konkrétní věž. A tak je to se vším. Nastává období, kdy je tak důležité znát JMÉNO.

Zmatením řeči končí pro lidi zde na zemi období universálních představ. Nastává období boje kolektivních představ s individuálními. Kolektivní představy jsou zosobněny vírou, zákony, idejemi, morálkou a proti nim stojí jedinec, který se dobrovolně či nedobrovolně přizpůsobuje svými individuálními představami těm kolektivním.

Každé číslo je absolutní a nezaměnitelnou informací. Má tu vlastnost, že vysloveno samo o sobě nevytvoří v lidské mysli žádnou představu! Proto jsou čísla sama o sobě lidskou myslí těžko zachytitelná. K jejich zachycení si vytváříme mnemotechnické pomůcky. Ze školy je známá „še-tři-se-osle“ 6378 a máme poloměr zeměkoule. A naopak SLOVO, JMÉNO umožňuje aby si jedinec obraz vytvořil a tuto individuální představu jako originál reprodukoval. To s Člověkem byla z onoho světa zavlečena čísla jako základ tamní dokonalé digitální obrazové komunikace. Čísla sama o sobě nevyvolávají emoci a tak lze předpokládat, že onen svět je bez emocí.

To až v současnosti lidstvo díky vědecko-technickému pokroku pomalu objevuje možnosti, které digitalizace v komunikaci přináší. Na druhé straně však zažíváme zděšení nad tím, že city ovládá doba ledová.

Ti kdo pochopili vědí, v čem tkví zákonitost. A ty, které zasáhlo zděšení a podchlazení rozpálím zamyšlením nad vývojem lidstva.

Dnešní lidé jsou syntézou dvou různých kvalit.

Tou první byl Člověk, který byl na Zemi vyhnán z jiného světa. Člověk byl aktivní a vyšší vývojovou kvalitou.

Tou druhou byly dcery lidské, jako domácí obyvatelé tohoto světa. Dcery lidské byly pasivní a nižší vývojovou kvalitou.

Žena, která byla spolu s Člověkem vyhnána ze zahrady Edenu nemá naprosto nic společného s dnešními ženami, ani dcerami lidskými neboť ve své podstatě byla Člověkem. A zrovna tak nikdo z dnešní mužské populace nemá s Člověkem-Adamem větší podíl než dnešní ženy. K tak dokonalé syntéze obou kvalit došlo. Vyšší kvalita degenerovala a nižší se povznesla. Vývoj lidstva nemá jen jeden, vzestupný či sestupný směr vývoje. Ale je syntézou dvou vývojových trendů různých kvalit. Z období úpadku vyšší kvality se nám zachovaly egyptské pyramidy a jiné úžasné stavby zaniklých kultur. Jde o produkty božských schopností Člověka v jeho postupné vývojové fázi až na současnou úroveň pozemského bytí. Není to dílo mas, ale jedinců, kteří se neoddávali jen zvrhlému maření svých božských schopností s obyvateli Země, kam byli vyhnáni. Jen vyjíměční jedinci, zasvěcenci se krom staveb zasloužili o uchování božských vědomostí v podobě Kabaly, Astrologie, Alchymie, Numerologie a jiných dnes rozumem zatracovaných oborů.

Abych příliš neunavil pohledem do dávné a hluboké minulosti skončím všeobecně známou scénou, kterou bylo vyhlazení Sodomy a Gomory. Bůh dodržel slovo a **lokální** problémy, které se po potopě s potomky Člověka vyskytly, řešil na místo **zaplavení** technikou **vypálení**.

Přenechám vojenským a vědeckým kapacitám úvahy o tom jakého primitivního druhu zbraně bylo použito při vyhlazení obou měst. V dnešní době „čisté“ zbraně ničí jen lidi a šetří majetek.

Pozornost od dýmu, který stoupal z obou měst po jejich vyhlazení obrátím k jiným souvislostem.

Jde o scény jak na hosty, kteří jdou obě města vyhladit reaguje Abraham, Lot a jak na ně reagují muži sodomští.

Pro vaše pohodlí budu opět citovat

I ukázal se Hospodin Abrahamovi při božišti Mamre, když seděl za denního horka ve dveřích stanu. Rozhlédl se a spatřil: Hle, proti němu stojí tři muži. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, uklonil se k zemi a řekl: „Panovníku, jestliže jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého služebníka. Dám přinést trochu vody, umyjte si nohy a zasedněte pod strom. Rád bych vám podal sousto chleba, abyste se posilnili; potom půjdete dál. Přece nepominete svého služebníka.“ Odvětili: „Učiň jak říkáš.“ Abraham rychle odběhl do stanu k Sáře a řekl: „Rychle vezmi tři míry bílé mouky, zadělej a připrav podpopelné chleby.“ Sám se rozběhl k dobytku, vzal mladé a pěkné dobytce a dal mládenci, aby je rychle připravil. Potom vzal máslo a mléko i dobytce, jež připravil, a předložil jim to. Zatímco jedli stál u nich pod stromem. Pak se ho otázali: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ I řekl jeden z nich: „Po obvyklé době se k tobě určitě vrátím, a hle, tvá žena bude mít syna.“ Sára naslouchala za ním ve dveřích stanu. Abraham i Sára byli již staří, sešli věkem, a Sáře již ustal běh ženský. Zasmála se v duchu a řekla si: „Když už jsem tak sešlá, má se mi dostat takové rozkoše? I můj pán je stařec.“ Tu Hospodin Abrahamovi řekl: „Pročpak se Sára směje a říká: „Což mohu opravdu родit, když už jsem tak stará?“ Je to snad pro Hospodina nějaký div? V jistém čase, po obvyklé době, se k tobě vrátím a Sára

bude mít syna.“ Sára však zapírala: „Nesmála jsem se“, protože se bála. On však řekl: „Ale ano, smála ses.“ /Gen.18,1-15/

„Ale ano, smála ses“ ta slova Hospodina určená Sáře mne vždy rozechvěla a já dlouho nevěděl proč? Ale pak jsem pochopil, že stejně jako Sára, i já se v duchu smál vždy, když jsem něčemu nemohl uvěřit.

Na zázraky jsem prostě nevěřil.

Od jistého času však na ně spoléhám!

Abraham šel vyprovodit své hosty a od Hospodina se dozvídá účel a cíl jejich cesty.

Hospodin dále pravil: „Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích jr tak těžký, že už musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z jejich křiku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si jak tomu je. Zatím co se muži odtud odebírali k Sodomě, Abrahám zůstal stát před Hospodinem. I přistoupil Abrahám a řekl „Vyhladíš snad se svévolníkem i spravedlivého? Možná že je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladíš i je a nepromineš tomu místu, přestože je v něm padesát spravedlivých? Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Což Soudce vší země nejedná podle práva?“ Hospodin odpověděl: „Najdu-li v Sodomě, v tom městě, padesát spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu.“ /Gen.18,20-21/

Abraham se dál přimlouvá za obyvatele obou měst až Bůh nakonec přislíbil, že nezahladí města, i kdyby spravedlivých bylo pouze deset. Víme, že nakonec z obou měst byl zachráněn pouze Abrahámův příbuzný Lot a s ním jeho dvě dcery. Abraham vůbec netuší, a nevím zda vy ano, že tak jako pro Sodomu a Gomoru je tato chvíle stejně osudová i pro Abrahama! Hospodin totiž dobře věděl, že Abrahám se bude přimlouvá. Vždyť v Sodomě měl svého blízkého, Lota. Ale on se nepřimlouvá za Lota, ale do poslední chvíle jen za spravedlivé! Hospodin Abrahamovi věřil a dopředu mu slíbil narození vytouženého syna. A Abraham Hospodinovu víru v člověka nezklamal. Neboť ani jednou nevzpomenul příbuzného, ale jen spravedlivé!

Nekalkuloval jako Satan. Kůži za kůži. Jednal jako Bůh.

Projevil stejnou víru v člověka jako Hospodin. Z onoho světa nikdo člověku na zemi nevěřil, jen Hospodin a v jeho víře se Abraham vyrovnal. Víra Abrahamova bude podrobena daleko obtížnější zkoušce. Stejně jako osvědčil svou víru v člověka, ob stojí i ve zkoušce víry v Boha, až bude vyzván k obětování onoho jediného, vytouženého syna Izáka. Prozdám jen tolik, že naleznete v Genesis 22,1-23. Ale víc neusnadním. A nepřehlédněte, že uposlechnete pouze Božího hlasu. Snad pochopíte, že Bůh měl právo si ověřit, zda v Abrahamovi volil dobře. Neboť na něm postaví veškeré své plány, které má s lidmi na Zemi.

Ale nyní dobře sledujte poslední radikální, nicméně lokální Boží zásah proti neovladatelným potomkům Člověka, kteří se soustředili v Sodomě a Gomoře.

I přišli ti dva poslové večer do Sodomy. Lot seděl v sodomské bráně. Když je spatřil, povstal jim vstříc, sklonil se tváří k zemi a řekl: „Snažně prosím, moji páni, uchylte se do domu svého služebníka. Přenocujte, umyjte si nohy a za časného jitra půjdete svou cestou.“ Odvětili: „Nikoli, přenocujeme na tomto prostranství.“ On však na ně velice naléhal; uchýlili se tedy k němu a vešli do jeho domu. Připravil jim hostinu, dal napéci nekvašené chleby a pojedli. Dříve než ulehli, mužové toho města, muži sodomští, lid ze všech koutů, mladí i staří, obklíčili dům. Volali na Lota a řekli mu: „Kde máš ty muže, kteří k tobě této noci přišli? Vyved' nám je, abychom je poznali!“ Lot k nim vyšel ke vchodu, dveře však za sebou zavřel. Řekl: „Bratři moji, nedělejte prosím nic zlého. Hled'te, mám dvě dcery, které muže nepoznaly. Jsem ochoten vám je vyvést a dělejte si s nimi, co se vám líbí. Jenom nic nedělejte těmto mužům! Vešli přece do stínu mého přístřeší.“ Oni však vzkřikli: „Klid' se!“ A hrozili: „Sám je tu jen jako host a bude dělat soudce! Ze s tebou naložíme hůř než s nimi!“ Obořili se na toho muže, na Lota, a chystali se vyrazit dveře. V tom ti muži vlastníma rukama vtáhli Lota k sobě do domu a zavřeli dveře. Ale muže, kteří byli u vchodu do domu, malé i velké, ranili slepotou, takže nebyli schopni nalézt vchod. Tu řekli ti muži Lotovi: „Máš-li zde ještě někoho, zetě, syny, dcery, všechny, kteří v tomto městě patří k tobě, vyved' je z tohoto místa. My přinášíme tomuto místu zkázu, protože křik z něho je před Hospodinem tak velký, že nás Hospodin poslal, abychom je zničili.“ Lot tedy vyšel a promluvil ke svým zetům, kteří si měli vzít jeho dcery. Řekl jim: „Vyjděte hned z tohoto místa, poněvadž Hospodin chystá tomuto městu zkázu“ Ale zetům to připadalo jako by žertoval. Když vzešla jitřenka, nutili poslové Lota: „Ihned vezmi svou ženu a obě dcery, které tu máš, abys pro nepravost města nezahynul. Ale on váhal. Ti muži ho tedy uchopili za ruku, i jeho ženu a obě dcery—to shovívavost Hospodinova byla s ním—vyvedli ho a dovolili mu odpočinout až za městem. /Gen.19,1-16/

Je očividný rozdíl jak na hosty reaguje Abraham a Lot. Ti jen hosty *vidí*, hned je uctívají. A naopak všichni muži sodomští, bez rozdílu věku po tom samém zaslepeně dychtí! Odmítají dokonce i Lotovu

nabídku, že jim vydá své dvě dcery, které muže nepoznaly. Sodomským mužům nestačila slast, kterou může dosáhnout muž v pozemských podmínkách při styku se ženou. Sodomští muži měli otevřené vědomí pro přijímání božských slastí z onoho světa.

Tímto zásahem sice dostává Bůh vývoj člověka na Zemi zcela pod kontrolu, ale další vývoj nebude nikterak jednoduchý a bezproblémový.

Je čas opět každému připomenout v jaké službě působíte. I když nemáte jistotu, že jste vše pochopili, nedejte na sobě nic znát. Nesmíte se od ostatních lidí lišit a dál musíte „*mrtevého*“ hrát. Rozdíl je nepatrný. Ostatní to nemusejí hrát. Nesmíte vzbudit podezření, že jste mým slovům uvěřili či že snad hodláte o nich uvažovat. A bude-li nejhůře, ani chvíli neváhejte veřejně tuto zprávu odsoudit a roztrhat! Nesmíte jakkoliv agitovat. Mrtví nic neodpouští. Dnes již neupalují, ale mohli by vás roztrhat.

IV.

Po hrůzoplém a strhujícím počátku přichází období relativního zklidnění, kdy na hlavní scéně autor a režisér v jedné osobě rozvine hlavní motiv svého díla. Není to jediná scéna světového dramatu. Ale je hlavní! Na tom se do současnosti nic nezměnilo a nesmíme na to zapomínat. Bible sice není scénář, ale máme v rukou přehled hlavních představení se záznamem vystoupení čelných hrdinů.

Snad dokážete uvěřit, že při sledování stopy Člověka jsme také sledováni. Dnes máme schopnost vidět stvořením jen směrem dolů a nemohu nikomu dát důkaz o svém tvrzení. Ale v dávných počátcích tomu tak nebylo. Proto věřte, že je to pro naše dobro, když vidíme stvořením pouze směrem dolů. Jsme chráněni před nežádoucím vlivem bytostí onoho světa. Nemohou na nás působit přímo, ale jen prostřednictvím lidí. Bázeň a děs, na nás může padnout pouze od lidí. A právě tento druh imunity před bytostmi onoho světa byl hlavním důvodem, že Bůh si Židy vyvolil za svůj národ.

Přes hlubokou časovou propast i dnešnímu čtenáři jsou již dobře srozumitelné životní příběhy potomků Abrahamových zachycené Biblií. Pozornost obrátím k Jákobovi, který na pokyn Boží se navrácí do svého rodiště a zažívá pozoruhodná setkání.

Za časného jitra políbil Lában své vnuky a dcery, požehnal jim a vrátil se opět ke svému domovu. Jákob šel svou cestou. Tu se s ním srazili Boží poslové. Jakmile je Jákob spatřil, zvolal: „To je tábor Boží a to místo pojmenoval Machanajim (to je Tábořiště)

Není zachycen popis Božích poslů ani bližší údaje, ale je zřejmé, že v oněch dobách měli na Zemi svůj tábor a jasně se odlišovali od lidí té doby. Noc následujícího dne ale dochází k jedné z klíčových událostí.

A té noci vstal, vzal obě své ženy i obě své služky a jedenáct svých synů a přebrodiv se přes Jabok. Vzal je a převedl přes potom se vším co měl. Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nezvešla jitřenka. Když viděl, že Jákooba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: „Pusť mne, vzešla jitřenka.“ Jákob však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Otázal se: „Jak se jmenuješ?“ Odpověděl: „Jákob.“ Tu řekl: „Nebudu tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstál. A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odvětil: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A požehnal mu tam. I pojmenoval to místo Jákob Peniel (to je Tvář Boží), neboť řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život. Slunce mu vzešlo, když minul Peniel, ale v kyčli byl chromý. Synové Izraelovi nejdí až podnes slachy při kyčelním kloubu, protože Bůh poranil Jákobovi slachy kyčelního kloubu./Gen.32,23-33/

Jákob prošel testem imunity před bytostmi onoho světa. Byl proto angažován do hlavní role vývojového dramatu lidstva a Bůh mu dává jméno **Izrael**. „**Zápasí Bůh**.“ A i když se Bohem vyvolený bude chovat veskrze lidsky. Statečně a vzápětí zbaběle zradí, jako pravá lidská primadona, musíme si jednou pro vždy uvědomit, že Bůh přesto přesevše své původní rozhodnutí dodnes nikdy nezměnil!!

Hlavní roli Jeho dramatu stále hraje **Izrael**.

Jákob se však na jméno svého Boha ptal marně. Dobře víme proč je pro člověka tak důležité jméno. A v této souvislosti někdo pocítí rozpaky při pomýšlení nad tendencí současného světa, kdy jméno pozbývá významu a důležitějším je rodné číslo. A to již nemluvíme o telefonním čísle či čísle bankovního konta. Ani jedno i když se vztahuje ke konkrétní lidské individualitě nemá schopnost v žádném z lidí vyvolat žádnou představu. To aby nikdo z lidí nevěděl, čeho je daný jedinec schopen.

Jen Satan dobře ví! Jeho vládu posilují slepě oddaní, rozumu věrní lidští služebníci.

Další stejně významnou scénou, která nám přispěje k pochopení souvislostí a podstaty je okamžik, kdy Bůh oslovuje dalšího hrdinu svého dramatu. Mojžíše.

Věru, úpění Izraelců dolehlo nyní ke mně. Viděl jsem také útlak, jak je Egyptané utlačují. Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.“ Ale Mojžíš Bohu namítal: „Kdo jsem já abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ Odpověděl: „Já budu s tebou! A toto ti bude znamením, že jsem tě poslal: Až vyvedeš lid z Egypta, budeš sloužit Bohu na této hoře.“ Avšak Mojžíš Bohu namítal: „Hle, já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mne k vám Bůh vašich otců. Až se mne však zeptají, jaké je jeho jméno, co jim povím?“ Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mne k vám. Bůh dále Mojžíšovi poručil: „Řekni Izraelcům toto: «Posílá mne k vám Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.» To je na věky mé jméno, jím si mně budou připomínat od pokolení do pokolení./Exod.3,9-15/

Jsem si dobře vědom toho, že vybírám jen některé kamínky. Ale neskládám obraz své představy. Snažím se pro každý kamínek nalézt správné místo v rozsáhlé mozaice. To abyste nehleděli jen na hromadu kamení, ale viděli živý obraz Božího stvoření.

Pokud budete chtít!?

„**JSEM, KTERÝ JSEM**“ není jméno Boha, ale je odpovědí na dotaz po jménu. Stejně dobře mohl Bůh Mojžíšovi říci „**JEDINÝ JSEM A ŽÁDNÝ JINÝ. MNE SI NEMŮŽEŠ ANI PŘEDSTAVIT**“

Pro muže je jednodušší s ženou jen *ležet* než ji *poznat*. I v manželském soužití je partner pouze součástí sekundárního poznávání. Primárním je poznání sebe sama. A to je to nejdůležitější, nejtěžší a nejbolestnější!

Poznat sám sebe.

Pokud by Bůh Člověka, kterého stvořil k obrazu svému ponechal v samotě, nezískal by pravdivý obraz sebe sama. Proto i člověk, který nepozná manželské soužití nemůže o sobě samém získat pravdivou představu. Dnešní registrovaná manželství umožňující soužití partnerům stejného pohlaví přináší pouze falešné poznání sebe sama.

U Boha jako nejvyšší bytosti celého stvoření nemáme možnost utvořit si představu natož abychom dosáhli poznání.

Jinak tomu ale bylo ve vztahu k nižším bytostem onoho světa. Z nich si lidé mohli vyvolit různé bohy, božstva a bůžky, uctívat je a sloužit jim. A bytostem onoho světa bylo veskrze příjemné nechat se uctívat dědici Člověka, který byl obrazem Nejvyššího, samotného Stvořitele.

Je nad mé síly a rámec možností této zprávy abych sledoval všechny boje zachycené ve Starém zákoně jimiž Izrael prošel k branám nového věku. Věku, který započal narozením Krista. Odhalil jsem vše aby každý kdo chce mohl v započatém sledování úspěšně pokračovat. Mnohdy nebudete věřit svým vlastním očím, že by jen hrstka Izraelců mohla pobít desetitisíce nepřátel. Tehdy si připomeňte, že jste přehlédli to základní. Že události tohoto světa těsně souvisí s životem onoho světa.

Mocenský zápas mezi bytostmi onoho světa neprobíhal v onom světě, který je primárním, světem příčin. Boj probíhá jen v sekundárním světě následků, u nás na zemi. Ne náhodou dostává Bohem vyvolený národ jméno Izrael - Zápasí Bůh. Hospodin vede zápas v onom světě a zde na Zemi bojuje dubler. Výsledky pozemského boje se pak odráží do mocenského uspořádání ve světě primárním.

Jsme ve světě následků a boj, který zde na zemi vede Izrael mečem je sekundární. Nejdůležitější je, koho kdo má na své straně v primárním světě. Pokud je to Bůh, Izrael vždy vítězí. V případě, že ztratí jeho přízeň, nebo se dokonce smísí s jinými národy a uctívá jiné božstvo, je předurčen k porážce a utrpení.

Když Mojžíš přichází k faraónovi se žádostí aby propustil Izrael, ten pokládá obligatorní otázku své doby. Když toto budete mít na paměti, budete hledět i vidět a stejně tak pochopíte vše co přečtete.

Mojžíš s Áronem pak předstoupili před faraóna a řekli: „Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Propust' můj lid, at' mi v poušti slaví slavnost.“ Farao však odpověděl: „Kdo je Hospodin, že bych ho měl uposlechnout a propustit Izraele? Hospodina neznám a Izraele nepropustím!“/Exod.5,1-2/

Egypt měl na své straně mocné božstvo. O tom dodnes není pochybností a podle toho farao k Mojžíšovým požadavkům přistupoval. Pokud jste byli pozorní, dokážete další události sledovat bez jakéhokoliv vedení.

Zvláštní význam má ale zásadní prohlášení samého Boha, které je třeba podržet v dobré paměti pro pochopení události z počátku nového věku.

Potom faraónovi řekneš: Toto praví Hospodin: Izrael je můj prvorozený syn. Vzkázal jsem ti: Propust' mého syna, aby mi sloužil Ale ty jsi jej propustit odmítl. Za to zabijí tvého prvorozeného syna.“/Exod.4,22-23/

Bůh vyhlašuje Izrael za svého prvorozeného syna! To je třeba dobře si zapamatovat.

Po vyvedení z Egypta se lid Izraele zastavil na Sinajské poušti. Nadešla chvíle, kdy Bůh s Izraelem uzavírá smlouvu a vyhlašuje směrnice pro nový život v podobě Desatera. Jsou to klíčové okamžiky z nichž cituji pouze to základní.

Třetího měsíce potom, co Izraelci vyšli z egyptské země, téhož dne, přišli na Sinajskou poušť. Vytáhli z Refidimu, přišli na Sinajskou poušť a utábořili se v poušti; Izrael se tam utábořil naproti hoře. Mojžíš vystoupil k Bohu. Hospodin k němu zavolal z hory: „Toto povíš domu Jákovu a oznámíš synům Izraele: Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás

k sobě. Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele.“ Mojžíš přišel, zavolal starší lidu a předložil jim všechno, co mu Hospodin přikázal. Všechn lid odpověděl jednomyslně: „Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil.“ Mojžíš tlumočil odpověď lidu Hospodinu. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, přijdu k tobě v hustém oblaku, aby lid uslyšel, až s tebou budu mluvit, a aby ti provždy věřili. Mojžíš totiž Hospodinu oznámil slova lidu. /Exod.19,1-9/

Lidé lehce slíbí, že budou dělat vše co jim Hospodin uloží. Cítí že smlouva s Nejvyšším přinese i odpovídající prospěch. Jen ale dojde na plnění povinnosti, které neodpovídají lidské představě, a to je vždy, začnou pochybnosti. Tak je tomu od zmátení řeči, kdy proti universální představě stojí každý jednotlivec se svými individuálními představami. Člověk rozumuje, kalkuluje a dokáže odůvodnit každé přestoupení jakéhokoliv přikázání. Rozhodně neuškodí připomenout si znění Desatera a krátce se zamyslet i nad jeho původem.

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání.

1. **Já jsem Hospodin, tvůj ; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.**
2. **Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezbrazíš si Boha zpodoběním něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mne nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kteří mne milují a má přikázání zachovávají.**
3. **Nezneužíješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.**
4. **Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok ani tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin dne odpočinku a oddělil jej jako svatý.**
5. **Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.**
6. **Nezabiješ**
7. **Nesesmilníš**
8. **Nepokradeš**
9. **Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví**
10. **Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“/Exod.20,1-17/**

Nebudeme marnit čas polemikou, jak lze které přikázání správně vyložit a obejít. Máme k dispozici hodnocení staré 2000 let od autority, jakou Ježíš nesporně byl. Je výstižné a jednoznačné.

Řekl jim: „Dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích, jak psáno: Tento lid ctí mně rty, ale srdce jejich je daleko ode mne, marná je zbožnost, kterou mne ctí, učíce naukám, jež jsou jen příkazy lidskými. Opustili jste přikázání Boží a držíte se lidské tradice /Mk.7,6-8/

Kdo by dnes chtěl hodnotit plnění uzavřené smlouvy, mohl by klidně do slova a do písmene opsat 2000 let stará slova Ježíšova. Rozumně vzato, dnes již není nutné krást. Právní stát dává možnosti, kde a na kom si v klidu nahrabat. V tržní společnosti se každý stará sám o sebe. Své bližní lze snadno na prstech jedné ruky spočítat. A vždy nejméně pět bude přebývat.

Ne, nebudu zbytečně provokovat, jen vás chci připravit čím mrtví mohou triumfovat.

K Desateru přikázání totiž chybí **Desatero desater lidských práv!!**

Budou se pyšnit, že tento skandální právní stav nejrozumnější z našich otců již dokázali narovnat.

Je však otázkou zda beztrně!

Pokud kdo vydržel od samého počátku stopu Člověka sledovat a pohlédne na Desatero vidí jasně kam až sahají kořeny každého přikázání. V Desateru máme dokonalý obraz čím a jakou měrou Člověk porušoval universální představu Boha o smyslu života zde na Zemi.

Život tohoto světa neexistuje sám o sobě, ale úzce souvisí se životem jiného světa. Každému kdo ignoruje tuto dualitu, bude nutně připadat, že si Bůh protirečí, když jedněmi ústy vyhláší přikázání „nezabiješ“ a obratem vydává příkazy k zabíjení. Bůh však vede v onom světě rozhodující mocenský zápas. Na rozdíl od lidí dobře ví co má být zde na zemi vykonáno a jak se to projeví ve světě primárním. Tak jako lidé nechápou smysl a význam své pozemské existence, je jim tajemstvím i role, kterou v tomto zápase sehrávají. Lidé se snaží vyhnout pravdivému poznání sebe sama. A tak jako nechápou význam Smrti,

nepochopí ani proč přikázání „nezabiješ“ je v žebříčku příkazů až na šestém místě. Rozum by jim posloužil, kdyby chtěli, v pochopení, že přikázání „*nezabiješ*“ má nižší postavení než přikázání „*cti svého otce i matku*“.

Možná máte důvod k tomu abyste své rodiče vskutku ctili, ale ze svého okolí dozajista znáte dost takových případů, kdy na rodičích některých dětí nenaleznete k uctívání zhora nic. Nutné pochybnosti o smyslu tohoto přikázání vyvstanou právě u ignorantů duality života. Nevidí, že smysl tohoto přikázání je daleko hlubší. Je to příkaz, aby každý ctil a vážil si svou vlastní volbu. Neboť své rodiče si vybírá každý jedinec před příchodem na tento svět. Ale je to volba přísně zákonitá a spravedlivá v níž se odráží minulost každého člověka i úkol s nímž na tento svět přichází.

Tak absolutně dokonalý je scénář představení ve kterém zde na zemi všichni do jednoho vystupujeme!

A tak tragicky pošetilá je lidská rozumová pochybnost!!

Ježíš nepřišel aby plnění smlouvy toliko komentoval. Svými slovy a skutky lidí naočkoval. A po 2000 letech by již jeho očkování mělo zabrat aby se lidstvo vylízalo z epochální hluchoty a slepoty způsobené rozumovým šokem.

Ale než k tomu dojde, zastavíme se u událostí, jenž se nevyplácí minout bez pochopení.

Když Mojžíš na čas opustil lid aby na hoře Sinaj převzal dvě desky svědectví psané Božím prstem, začaly pochybnosti o jeho osudu. Lidé si vynutili na Aronovi aby jim odlil sochu zlatého býčka, tomu obětovali a oslavovali jej jako boha Izraele. Jde o flagrantní porušení prvního Božího přikázání. Lidé svým jednáním dávají plně za pravdu vládci tohoto světa, Satanovi. Kdo by se divil reakci Hospodina.

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi: „ Sestup dolů. Tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, se vrhá do zkázy. Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odlili si sochu býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: «To je tvůj bůh Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.» Hospodin dále Mojžíšovi řekl: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Ted' mne nech, at' proti nim vzplane můj hněv a skončuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš však prosil Hospodina svého Boha, o shovívavost: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? Proč mají Egypt'ané říkat:»Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil a nadobro je smetl z povrchu země.« Upust' od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, jež proti svému lidu zamýšlíš. Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví.“ A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o němž mluvil, že je dopustí na svůj lid. /Exod.32,7-14/

Mohlo by se zdát, že to snad ani není Mojžíš, kdo se takovým způsobem v osudovém okamžiku dokázal zastat smrtelně hřešícího lidu a postavit Hospodinovu úmyslu. Ale je to opět zkouška, které je nic netušící Mojžíš podroben. A vzpomenete-li na zkoušku, kterou prošel Abrahám, pak sledujte dobře. Mojžíš se nepřimlouval za příbuzné, ani za spravedlivé, ale úplně za všechny! To je ten obrovský vývojový skok.

Z pohledu reality současné demokratické společností by se Mojžíš dnes v politice vůbec nechystal. Od samého počátku odmítal přijmout funkci vůdce. Nemožné image, neuměl mluvit, byl to vrah a psanec. Bůh ale velmi dobře věděl koho zvolil a Mojžíš ve zkoušce nezklamal. Na rozdíl od Mojžíše, chce každý dnešní politik vůdcem být. Ale nikdo z voličů nemá jistotu, kdy bude v zájmu vyšších cílů obětován.

A tak pěkně ruku na srdce. Kdo z vás by někoho, když už ne cikány, tak aspoň komunisty, neobětoval?

Tato hektická scéna má významnou mezihru, která je nesporným a autentickým svědectvím o Bohu. Každý si dokáže představit v jaké náladě sestupoval Mojžíš z hory ke svému hřešícímu lidu. Z blízka to však bylo daleko horší než jak to vypadalo shůry. Pohnut hněvem rozbíjí dokonce vzácný dar jenž nesl. Dvě desky které byly dílem Božím. Nelze jinak, než citovat.

Mojžíš viděl, jak si lid bezuzdně počíná; to Áron jej nechal počínat si bezuzdně ke škodolibosti jejich protivníků. Tu se Mojžíš postavil do brány tábora a zvolal:“Kdo je Hospodinův, ke mně!“ Seběhli se k němu všichni Léviovci. Rekl jim: „Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Všichni si připněte k boku meč, projděte táborem tam i zpět od brány k bráně a zabijte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého nejbližšího. Léviovci vykonali, co jim Mojžíš rozkázal: toho dne padlo z lidu na tři tisíce mužů. Potom Mojžíš řekl:“Ujměte se dnes svého úřadu pro Hospodina každý, kdo povstal proti svému synovi či bratru, aby vám dnes dal požehnání.“/Ex,32,26-29/

Léviovci sice vykonali co přikázal Mojžíš, ale byla to vůle samotného Boha! Ti jenž se seběhli na výzvu Mojžíše vůbec netušili co se po nich bude požadovat.

Nevím zda tušíte, co je „*modus operandi*“. Je to tušení podobností, hledání souvislostí. Pokud tímto tvrdým policejním chlebem je pes denně odkojen, dokáže stopu Člověka sledovat. Využijme jednu z velkých příležitostí, která se nám právě nyní naskytla.

Abychom mohli hledat souvislosti, musíme mít jistotu v tom, co skutečně Léviiovci vykonali. Nekonali svou vůli, ani vůli Mojžíše, ale vůli Hospodina, Boha Izraele.

Ale nešlo o trest.

Byla to hromadná lidská oběť!

Kdo obětoval, byl uveden do úřadu s požehnáním Hospodina. Všichni, kteří obětovali své nejbližší byli do konce svého života poznamenáni utrpením. Z utrpení se však rodí Lásky. A to bylo pravým smyslem této oběti, která v lidských dějinách nemá obdoby.

Lidskou tradicí se stalo zabíjení zásadně bez oběti.

To poznamenávám jen pro ty co stále o Bohu pochybují, že jedněmi ústy zabíjení zakazuje a v zápětí vydává příkaz k zabíjení.

Člověk by musel sám v sobě „zabít“ touhu po moci, majetku a další lidské touhy, aby nemusel hledat rozumné zdůvodnění pro přestoupení příkázání Desatera.

Bůh *poznal* nezměrné utrpení, které mu Člověk a jeho potomci připravili a díky tomu *poznal* i Lásku. Proto lidem bez nemoci chybí náhled zdraví, bez špíny náhled čistoty a podobně je to i s utrpením a láskou.

Nemusíme se vůbec namáhat hledáním co s obětí souvisí. To za nás vyřešil Ježíš, který jasně deklaroval, že milovat bližního svého je více než přinášet Bohu oběti a dary. Něco zásadního se sice od doby Mojžíše k Ježíšovi změnilo, ale jedno přetrvalo. Nechť pochopit.

Kdybyste věděli, co znamená „milosrdenství chci a ne oběť“, neodsuzovali byste nevinné./Mat.12,7/

Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec/Luk.6,36/

Jak vidno k dokonalosti náleží milosrdenost. A tak pokud by někdo chtěl být skutečně spravedlivý, měl by vědět co to milosrdenství je. Neboť v opačném případě se vystavuje nebezpečí, že odsoudí nevinného. Proto využijme příběhu o milosrdném Samařanovi, kde se pochopení nabízí.

Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ On mu řekl: Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe.“ Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To číň a budeš živ.“

Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezečku, zavezl do hostince a tam se o něj staral. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: „Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“ Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“ Luk.10,25-37/

Samařan, „*barbar*“ byl pohnut **soucitem** a nikoliv **rozumem!**

Také kde by barbar k rozumu přišel?!

Lidé ústy velebí Boha, jak svůj rozum ze Zákona naučili. Svými skutky však uznávají jen vládce tohoto světa, Satana.

Jeho jasné počty, přesnou kalkulaci.

Kůži za kůži, má dáti - dal.

Soucit, cit - Lásky, to je ale ústřední mocenský princip Jediného Boha. Satan ani žádná jiná bytost onoho světa nezná citovou kvalitu, kterou Lásky je. Ze existuje cosi, čemu se říká milosrdenství vědí jen díky Bohu. Ale je jim záhadné a nepochopitelné, proč Bůh člověku něco promíjí. Ze zkušenosti totiž vědí, že lidé jsou nevypočitatelní. Vždy, když je třeba něco rozumného vykonat, člověk udělá pravý opak.

To jen Bůh ví a člověk hledá pochopení, proč je tomu tak.

V osobě Samařana je zosobněno opovržení, které Židé před 2000 lety chovali jak barbarům tak lidským citům. Se ženami se obchodovalo a nejvyšším citem té doby byl vlastnický vztah. Pro pochopení vývoje lidské společnosti by bylo třeba sledovat rozvoj citových vztahů mezi mužem a ženou.

Přestože city jsou dynamickou složkou vývoje lidské společnosti, dodnes se držíme tradice a s rozumovým nadhledem je přehlížíme.

Všichni lidé náruživě šlechtí svůj rozum. Ale Lásku, nejvyšší citovou kvalitu, která má původ u Boha a je mu vlastní. Lásku ignorují. Neboť Lásku ani Boha nikdo z lidí nevidí. Láska je universální a jak víme člověk si nedokáže nic universálního představit a ani svými smysly není schopen zachytit.

V Mojžíšově době byla obětí Bohu otrockou **POVINNOSTÍ**.

Ježíš hlásá **SVOBODU!**

Místo otrocké povinnosti Bohu je výše ceněna dobrovolná a **nezištná** obětí—**DAR člověka** - člověku.

Rozumně vzato, nejen před 2000 lety, ale i dnes je to rána pod pás všem, kdo šlechtí rozum a city pohrdají jako snůškou lidských slabostí.

A kdo nespěchá, může chvíli hrabat ještě hlouběji.

Ježíš deklaruje konec kolektivismu a počátek individualismu.

Konec pasivity a počátek aktivity.

Ježíšem skončí období, kdy je člověk pouze pasivní součástí kolektivu. Otroek vystavený tlaku Zákona.

Zahájí epochu rozvoje osobnosti, kdy každý jedná aktivně z vlastní vůle. Bez pokryteckého alibismu a možnosti vlastní hanebné činy beztrestně svítit mrtvou literou zákonů.

Člověk se má stát svobodným, živým, Bohu podobným.

Proto Ježíš nezaloží žádnou církev.

Proto bude kolektivem mrtvých nenáviděn a pomocí Zákona odsouzen.

Dozajista jsem se nevyhnul tomu abych se nedotkl někoho, kdo je skálopevně přesvědčen jak vysoce aktivní život zde na Zemi vede. Rozhodně nebudu nikoho přesvědčovat o opaku, jen se přiznám, jak jsem sám sebe z podobného omylu vyvedl.

Mou slabostí je láska k dobrému jídlu v hojné míře. Krutou daní je nadváha. Rozhodl jsem se s tím skoncovat. Přestal jsem si dobré věci kupovat. Ale nepřestala moje manželka a tak doma bylo stále něco dobrého čím jsem proti svému předsevzetí hřešil. Už už jsem chtěl své ženě **přikázat** aby vše čemu nemohu odolat přestala kupovat. Ale přece jen jsem Rozum donutil aby mi posloužil a pochopil jsem víc.

Jaký je rozdíl mezi aktivitou a pasivitou.

Svým příkazem bych změnil jen vnější podmínky, ale já sám bych se vůbec nezměnil. To by byl pasivní přístup, který je při řešení problémů nejrozšířenější, ale vede jen k iluzornímu řešení. Pochopil jsem, že pokud chci skutečně problém vyřešit, musím se změnit já sám. Musím mít na dosah vše co mám z jídla tak rád. A musím trpět a dokázat nejíst víc než abych neměl hlad a tak dospět k trvalé změně. Zdá se to být banální, ale zkuste si sami na sobě. Jen vlastní přeměna má smysl.

Protože kde si nevládne člověk sám, tam mu vládne strach.

A kde vládne strach není svoboda.

Všichni se můžeme zbraněmi vyzbrojit abychom mohli svá práva obhájit. Ale mír a klid nebude proto, že jsme vskutku dobří. Ale jen proto, že nám vládne strach. Pán tohoto světa, Satan, umí přesně spočítat jak velký strach má panovat aby bylo možno pořádek, klid a mír zachovat.

A tak se vždy nabízí dvě možná řešení. Buď aktivně změnit sami sebe, nebo pasivně vyčkat až ve vnějším prostředí se problémy nahromadí, zákonitě na nás dopadnou a odpovídajícím utrpením si změnu vynutí.

A právě o tom jsou lidské dějiny.

Ale i láska připraví člověku bezpočet úskalí. Člověk buď nezná míru, nebo se může ve své lásce špatně orientovat a dopustí se tak „smilstva“. Příkázání „nesesmilníš“ se běžně vykládá povrchně a ryze účelově. Nejčastěji se bude vztahovat pouze na citový vztah muže a ženy. Proto než budeme pokračovat je na místě aspoň krátce citovat Zákonodárce.

„Dej pozor, abys neuzavíral smlouvu s obyvateli té země, do které vejdeš, aby se nestali uprostřed tebe léčkou. Proto jejich oltáře poboříte, jejich posvátné sloupky roztrháte a jejich posvátné kůly pokácíte. Nebudeš se klanět jinému bohu, protože Hospodin, jehož jméno je Žárlivý, je Bůh žárlivě milující. Neuzavřeš smlouvu s obyvateli té země. Budou se svými bohy smilnit a svým bohům obětovat a tebe pozvou, abys jedl z jejich obětního hodu; a ty budeš brát z jejich dcer manželky pro své syny a jejich dcery budou se svými bohy smilnit a svádět a svádět tvé syny, aby smilnili s jejich bohy. Nebudeš si odlévat sochy bohů. /Exod.34,12-17/

Bůh to s lidmi nemá snadné. Ví dobře, že rozboření oltářů, posvátných sloupů a kůl je pouze pasivním řešením problému. Uctívat jiné bohy totiž není špatné. Špatné je dát jim přednost před

Hospodinem. Nota bene dávat jim Lásku když dobře víme, že jim nenáleží. To jsou ty nejvážnější vady kvality a kvantity lásky a do těchto pastí Izrael padal na každém kroku.

Vada kvantity se zpravidla projevuje jako vášeň a vada kvality jako ohavnost.

Problémem každé lidské společnosti je, jak mnoho se pyšní svou tolerancí k ohavnostem a vášním, od alkoholu přes prostituci po drogy.

Tolerance homosexuality není totéž co legalizace. Teprve legalizace je smilstvem v pravém slova smyslu i když menšího kalibru než legalizace násilí. A to nemám na mysli násilí fyzické. Jde o psychické násilí a z něho vzházející emoce, které obrovskou silou deformují celé Štvoření.

Každý sám se stále musí hlídat aby i v lásce k Bohu neupadl do smilstva, neboť léčka okázalosti a fetišismu je stále nastražena.

A pokud jde o lásku mezi mužem a ženou?

Současným mužům je z mnoha léček tou nejvábnější pornografie. Pornografie není nic jiného než psychické násilí, kterého se dopouštějí muži na mužích zneužívaje k tomu nejkrásnějších žen. Muži ulpí jen na povrchu a k poznání podstaty své ženy, natož sebe sama nikdy neproniknou.

O smilstvu by se dalo široce psát, ale žene mne čas.

Ano, dlouho jsem hleděl do hvězd abych vybral vhodný čas pro vyvedení tohoto díla ze svého počítače Internetem na světlo světa. Mnohým lidem dnes připadá, že na čase nezáleží, že má jen jeden, kvantitativní rozměr. Že je konec pohádkám, kdy zlá macecha v mrazivém lednu hnala Marušku ke 12 měsíčkům pro jahody. Dnes se nemusí vlády ujmát měsíc Červen aby Maruška mohla sklídit jahody. V supermarketech může každý jahody nakoupit bez ohledu na čas, ať je červen nebo prosinec. Ale je to jen iluze, neboť čas má i svou kvalitu a věřím, že se mi podařilo dobře vybrat. A i kdyby ten okamžik musel nastat právě teď hned, cítím, že jsem již napsal vše nejnnutnější a každý sám i bez dalšího dokáže stopu Člověka spolehlivě sledovat.

Zbývají mi ještě tři dny. Tři dny a tři noci. A já pošetilec dobře vím, že ať udělám cokoli, tomu čemu bych se chtěl vyhnout se beztak nevyhnu. Služba je služba a je to můj osud. Nikdo mne nebude mít rád až se začnu přimlouvat.

Ale než na to dojde budu sledovat Mojžíše a jeho snahu usmířit Hospodina poté co lid Izraele sotva uzavřenou smlouvu hned tak zásadním způsobem porušil.

Nazítří pak Mojžíš řekl lidu: „Dopustili jste se velikého hříchu; avšak nyní vystoupím k Hospodinu, snad jej za váš hřích usmírím.“ Mojžíš se tedy vrátil k Hospodinu a řekl: „Ach, tento lid se dopustil velikého hříchu, udělali si zlatého boha. Můžeš jim tento hřích ještě odpustit? Ne-li, vymaž mě ze své knihy, kterou píšeš!“ Ale Hospodin Mojžíšovi odpověděl: „Vymažu ze své knihy toho, kdo proti mně zhřešil. A ty nyní jdi a ved' lid, jak jsem ti řekl. Hle, můj posel půjde před tebou. A až přijde den mého trestu, potrestám jejich hřích na nich.“/Exod.32,30-34/

Po tom všem byste se již neměli dívat Mojžíšově odvaze Boha vydírat. Citově vydírat, neboť ví, že nalezl u Boha milost. V Mojžíšových slovech máme důkaz toho, že Smrt je pouhou ztrátou způsoblosti k existenci v jednom ze světů duálního bytí. Oproti tomu „vymazání“ z knihy kterou Bůh píše je definitivní odstranění z procesu cyklického bytí. Stejně dobře si povšimněte, že Bůh netrestá hříchy poté co jsou spáchány. Musí přijít den, kdy je čas trestat. A aby to bylo spravedlivé pro všechny, tím dnem může být jedině den Smrti.

Takže pamatujme dobře. Dnem Smrti sice jedna forma bytí končí, ale současně jiná forma bytí začíná.

Vyplatí se krok za krokem Mojžíše sledovat, ale je nad rámec mých možností abych šel s vámi. A tak než spolu s Ježíšem vstoupíme na jeviště současnosti, vyberu příběh Gedeóna na němž jsou dobře vidět chronické potíže, které má Bůh s Izraelem, svým prvorozeným synem.

Za časného jitra se Jerubaal, to je Gedeón, a všechen lid, který s ním byl, utábořili u pramene Charódu. Tábor Midjánců byl od něho na sever, v dolině za návrším Móre. I řekl Hospodin Gedeónovi: „Je s tebou příliš mnoho lidu, než abych jim vydal Midjánce do rukou, aby se Izrael vůči mně nevychloubal: »Vysvobodil jsem se vlastní rukou.« Nuže provolej teď k lidu: Kdo se bojí a třese, ať se z Gileádského pohoří vrátí a vzdálí.“ Vrátilo se dvaadvacet tisíc mužů z lidu, zůstalo jich jen deset tisíc. Hospodin však Gedeónovi řekl: „Ještě je lidu mnoho. Poruč jim, ať sestoupí k vodě, tam ti je vyzkouším. O kom ti řeknu: Půjde s tebou, ten s tebou půjde. Ale nesmí jít s tebou nikdo, o kom ti neřeknu: Ten s tebou nepůjde.“ Poručil tedy lidu sestoupit k vodě. Hospodin řekl Gedeónovi: „Postavíš zvlášť každého, kdo bude chlemtat vodu jazykem jako pes, a každého, kdo si při pití klekne na kolena.“ Těch, kteří chlemtali a podávali si vodu rukama k ústům, bylo celkem tři sta mužů. Všechen ostatní lid klekal při pití vody na kolena. Hospodin řekl Gedeónovi: „Třemi sty muži, kteří chlemtali, vás vysvobodím a

vydám ti Midjánce do rukou. Všechn ostatní lid at' odejde, každý do svého.“ Lid si tedy nabral příděl potravy a svoje polnice a Gedeón propustil všechny izraelské muže, každého k jeho stanu ; jen těch tři sta si podržel. Tábor Midjánců ležel pod nimi v dolině./Sd.7,1-8/

Pokud nemůžete uvěřit, že by 300 Izraelců vedených Gedeónem pobilo 120.000 mužů vyzbrojených mečem, pak jednomu dozajista uvěříte. I kdyby jich s Gedeónem bylo jen 30, stejně by Bůh lidskou pýchu neporazil! Izrael dobře věděl, že kdyby na jejich straně nebyl Bůh, nedosáhli by tak neuvěřitelného vítězství. A přesto přesevše záhy na Boha zapomněli. Ba co hůř, Baala znovu prohlásili za svého boha.

Cítím, že je vhodná příležitost citovat „Manifest člověka“

Pokud jistá síla stvořila člověka k obrazu svému a je jejím přáním aby byla člověkem i poznána, nemůže člověka chránit od všeho zlého. Neboť člověk, který by v životě nepoznal zlo, nepoznal by dobro a ani onu sílu. Zlo má nezastupitelnou roli ve vývoji člověka. Připuštěním zla je člověk nucen hledat smysl svého života i onu tvořivou sílu. Šťastný člověk by k tomu neměl žádného důvodu.

Bůh nemohl ani Izrael, svého prvorozeného syna, ušetřit zlého. Ba naopak, když nebyl ochoten se sám změnit, pak zbyl jen vnější tlak. Pouze zlo mohlo vynutit plnění smlouvy k níž se zavázali otcové Izraele.

Mrtví hledí jen na utrpení a zlo. Děsí sebe i jiné obrovským utrpením, kterým Židé prošli za II. světové války.

Nevidí, a nemohou se proto radovat, že na hlavní scéně Božího dramatu se opět objevil hlavní hrdina, Izrael. Je sice stejně jako jeho předkové přesvědčen, že se „***vysvobodil vlastní rukou***“, nepoznal čas, kdy Bůh se k němu sklonil, ale kdo vidí, ví své.

Jestli lidé zapomínají, pak Bůh nikdy. Izrael je stále prvorozený syn, který má s Bohem smlouvu. Každý kdo vidí, dobře cítí, že hlavní scéna Božího dramatu je připravena. A kdo spoléhá, že lze z dálky nečinně přihlížet, bude nemile překvapen do jaké role bude obsazen. Playbek ani jiné triky nelze použít. Každý hraje pouze sám za sebe a tak dubler nemůže zaskočit.

A i když jsme zatím jen diváky můžeme dát primadoně najevo co od ní v zájmu nás všech čekáme.

Dík vystoupení Ježíše, máme všichni šanci svoje role pochopit a sami sebe překvapit.

V.

Zbyly mi tři dny. Tři dny je málo na to abych popsal dopodrobna, jak jsem šest let stopu Člověka životem sledoval.

Ale tři dny a tři noci mi postačí.

A tak naposled, těm co ve sledování vytrvali, připomínám. Již brzo vše skončí, ale do samého konce je třeba „*mrtvého*“ hrát. Neboť abych sám vše uviděl, dělal jsem to zrovna tak. Citem se musíte vyzbrojit a trpělivostí obrnit. Dlouho musíte na slova hledět než skutečně uvidíte. Jen pro Vás co se znovu chcete narodit jsem tuto zprávu psal. Abyste viděli a pochopili.

Není třeba se strachovat, že ze čtyř svědectví o Ježíšovi je nutno dát některému přednost. Nelpěte jen na jednom evangeliu. Každé je pouze dílčím pohledem na rozsáhlou scénu. Nabízí se možnost panoramatického pohledu. Ze 4 pohledů, svědectví Matouše, Marka, Lukáše a Jana můžete shlédnout celé Ježíšovo vystoupení. Protože jste dosud nikdy žádné panoramatické představení nezažili, budete muset překonat jisté rozpaky nad tím, že já sám budu nejčastěji citovat svědectví Janovo.

Janova výpověď se zjevně liší od tří ostatních. Časem sami bezpochyby přijdete na to, proč tomu tak je. Poznáte, že jde o svědectví „*důvěrné*“. Ne že by nebylo určeno každému, ale je pohledem do důvěrného prostředí. Na žádném filmovém představení se divák nedoví co hlavní hrdina po natáčení večerel, kdo jej před ulehnutím navštívil, či jaká jednání vedl s režisérem, herci a autorem.

Právě tento pohled do důvěrného prostředí bude zpočátku působit rušivě při vnímání hlavního děje. Ale časem mi jistě dáte za pravdu, že právě Jan nám usnadní celkové pochopení. Další výhodou panoramatické scény je, že současně s hlavním dějem, můžeme vnímat i reakce diváků. Zachycení a pochopení jejich reakcí je stejně významné, ne-li významnější, jak vystoupení hlavního hrdiny.

Není to ledajaké panoramatické kino. Je to Božská scéna, kde diváci aniž co tuší jsou mnohdy vtaženi do děje aby sehráli hlavní roli. Každý ve svém vlastním dramatu. A i když, rozumně vzato, představení končilo před 2000 lety, nedejte se překvapit, až sami budete muset na hlavní scéně vystoupit. Zde na Zemi to nikoho nemine.

Před 2.000 lety v Izraeli konal Ježíš zázraky jakých nebylo od stvoření světa a přesto v něj uvěřila jen hrstka lidí. Rozumně vzato, po všech zkušenostech, které Bůh s Člověkem od stvoření světa měl, nemohl ani čekat, že by lidé Ježíše přijali natož uvěřili v existenci onoho světa. Schopnost nahlížet realitu onoho světa, kterou měl Člověk na počátku svého vyhnanství v lidech již prakticky vyhasla.

To co nemohly zachytit lidské smysly to se Ježíš pokoušel přiblížit lidskému rozumu. Nutil lidem pochopení zákonů duálního bytí. Jedinou formou však mohla být jen řeč podobenství. Příběhy podobenství transformoval lidským smyslům *nepoznatelné* na lidskému rozumu *pochopitelné*.

Jestli lidé Ježíšovi nevěřili, či pochyboval, pak rozhodně ne jeho matka.

Svědčí o tom události na svatbě v Káně Galilejské, kde Ježíš na přímluvu matky proměnil vodu ve víno neobvyklé kvality. Po tomto divu v něj učedníci uvěřili, ale byla to víra, která trpěla neustálými pochybnostmi.

Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“ Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“ Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak. Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli - zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili. /J 2,1-11/

Tomu, že svědectví Janovo je od samého počátku „*důvěrné*“ svědčí i noční návštěva Nikodéma, člena židovské rady.

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“

Nikodém se ho otázal: „Jak se to může stát?“ Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám hovořil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil s nebes, Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ /J 3,1-21/

Nikodém nepřekonal strach z možnosti ztráty společenského postavení a přichází za Ježíšem tajně v noci. Vyznává svou víru v Boha a Ježíše. Znovunarození však spojuje s představou porodu což svědčí o naprosté ztrátě kontaktu s oním světem. Ježíš si je vědom, že nemá šanci být pochopen lidmi až bude hovořit o onom světě. Mohlo by se zdát, že vystupovat před takovýmto publikem nemělo žádný význam. Ale zapomínáte na jedno. Všechny bytosti onoho světa měly stále v dobré paměti co Člověk Bohu udělal. Jak se ve vyhnanství na Zemi zachoval a s napětím stále sledují kudy se vývoj Člověka na zemi ubírá. A se zájmem sledují jak se v pozemském prostředí zachová další božská bytost, Syn člověka.

Po křtu, kterého se Ježíšovi dostalo od Jana byl vládcem tohoto světa, Satanem, podroben zatěžkávací zkoušce. Je to pochopitelné s ohledem na utrpění, kterému měl být od lidí vystaven. Zkouška byla provedena tím nepovolanější examínátorem. Satan nezná co je víra a ze zkušenosti nedůvěřuje ničemu v čem je stopa Člověka. Nebo jste snad zapomněli jak se chovali synové Boží? Synové Člověka, který byl se svou ženou z onoho světa na Zemi vyhnán. Proč musel být vládcem tohoto světa ustanoven Satan?

Plný Ducha svatého vrátil se Ježíš od Jordánu; Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní a d'ábel ho pokoušel. V těch dnech nic nejedl, a když se skončily, vyhladověl. Dábel mu řekl: „Jsi li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať je z něho chléb.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem.“ Pak ho d'ábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království země a řekl: „Tobě dám všechnu moc i slávu těch království, poněvadž mně je dána, a komu chci tomu ji dám: Budeš-li se mi klanět, bude to všechno tvé.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Budeš se klanět Hospodinu, bohu svému, a jeho jediného uctívat.“ Pak ho d'ábel přivedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů; vždyť je psáno, andělům svým dá o tobě příkaz, aby tě ochránili a, na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou na kámen.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: nebudeš pokoušet Hospodina Boha svého.“ Když d'ábel skončil všechna pokušení, odešel od něho až do dané chvíle./Luk 4,1-13/

Ano, situace se opakuje. Na Zemi přichází opět Člověk, resp. je to Syn člověka. Mohl by opět projevit své božské schopnosti od proměny kamenů v chléb po ovládnutí celé země. Nepochybně do tohoto světa nepatří. Rozdíly jsou ale významné a je dobře se na ně podívat.

• Člověk byl z onoho světa vyhnán.	Syn člověka byl vyslán.
• Člověk si vzal co měl zakázáno.	Syn člověka dostal veškerou moc.
• Potomci Člověka se chovali destruktivně.	Syn člověka konstruktivně plnil vůli Otce.

Pokud někdo citlivější má divný pocit po těle. Jako by mu všechny chlupy naráz chtěly vstát! Pak zachovejte klid. Vše je v naprostém pořádku. To virus „*modus operandi*“ vám již přešel do krve a začíná účinkovat.

Pro začátek se spokojíme s tím, že Ježíš sdělil své jméno, Syn člověka. Až přijde vhodný čas, tak si osvědčenými metodami policejní praxe prověříme, zda je skutečné. Ale i kdyby to nebylo jeho pravé jméno, má dozajista pádný důvod, pod tímto inkognitem vystupovat. Ale nyní k tomu co říká o svém poslání lidem pod jménem Syn člověka.

Ježíš jim řekl: „Amen, amen pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete. Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu ty, které chce. Otec nikoho nesoudí, ale všechen soud dal do rukou Synovi, aby všichni ctíli Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal. Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.“

Amen, amen pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší budou žít. Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou

k odsouzení. Sám od sebe nemohu dělat nic; jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal./J 5,19-30/

Ježíš svými slovy deklaruje příslušnost k onomu světu, kde komunikace probíhá pomocí obrazů. Činí to co **vidí** a co mu **ukazuje** Otec. Otec mu dal veškerou moc! Bylo by možno sledovat více cílů, které měl ve svém poslání, ale nám postačí pochopit alespoň dva

- jak a kdy lidé užasnou
- kdo slyší a věří jeho slovům má život věčný, bude žít

To jen z počátku se bude zdát, že Ježíš měl více cílů abyste nakonec pochopili že všechny jeho skutky a slova směřovaly k Jedinému. V podobenství o dvou stavitelích se oba směry sledování prolínají a proto hned využijeme příležitosti.

„A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl a jeho pád byl veliký.“

Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci. /Mat 7,24-29/

Nemusíme se vzájemně přesvědčovat jak je důležité pochopit smysl Ježíšova poslání a slov. Ale toto je okamžik, kdy je třeba pochopit reakci lidí, kteří jeho učení naslouchali.

Lidé **ŽASLI**.

Úžas není rozumová reakce. Když učí zákoníci lidé mají strach jak bude jejich znalost zákona posouzena těmi nejrozumnějšími znalci Zákona.

Úžas je však spontánní citová reakce člověka na tomuto světě cizorodou sílu.

Úžas je reakcí na Lásku, která má původ a je vlastní Bohu.

Snad nemusím znovu připomínat, že po založení tohoto světa měla jít z člověka **bázeň** a **děs**. Víme proč musel být vládcem tohoto světa ustanoven Satan. A že tomu tak je dodnes se nemusíme vůbec přesvědčovat.

Lidé jsou stále svíráni obavami o práci, zdraví, život, majetek. Strach je denním **chlebem** života tohoto světa. A lidé se smáli, když Ježíš nabízel jiný chléb.

Rozumně vzato, žasnou jen malé děti, které nemají dosud rozum a blázní.

A dáváme tak za pravdu jak Ježíšovi tak Bohu.

Ježíš říká, *„Amen, pravím vám, kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“/Luk 18,17*
A Bůh při založení tohoto světa vyhláší - *každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý/Gen8,21/*, -

Je nabíledni, že teprve rozumovým rozvojem, **v mládí**, člověk ztrácí schopnost žasnout. Jen malé děti a blázní žasnou a my jimi pohrdáme. V mládí je krátké období úžasných lásek, ale rozumovým vývojem z nich všichni vystřízliví aby s jistou nostalgií na pošetilost mládí jen vzpomínali. Proto ani nemůže překvapit, že věrní omylům svých otců učíme nikoliv Láse, ale bohobojnosti.

I dnes nás vedou rozumní lidé. Volíme si nejrozumnější politiky, kteří jednak úžas neprožili. Ale co huř, nikdy nám neumožní úžas poznat! Jen strachem nás ovládají.

Úžas je spontánní reakce a nelze ji vůli ani rozumem ovlivnit, natož nacvičit. Sám v sobě úžas člověk nemůže vyvolat, úžas je reakce na vnější podnět. Na Lásku.

Ale jedno člověk může. Svobodně si vybrat, zda z něj půjde bázeň a děs či zda vyvolá úžas. Ač je to velmi snadné, pro rozumného nemožná věc!

Každý chce být pochopen!

Každý chce být milován!

Ale ten, kdo prožil **úžas**.

Nechce být pochopen, chce pochopit!!

Nechce být milován, chce milovat!!

Za Zlatici Bohu děkuji.

Jen tak se lze znovu narodit a přejít ze smrti do života.

Je výsadou nejrozumnějších a nejmocnějších že z nich jde bázeň a děs. Jen oni sami s tím mohou něco udělat. Jen na nich je zda vskutku uvěří v Boha či zda jen Satana, vládce tohoto světa, budou podporovat. V tom je ukryto i tajemství jak poslední budou první a první poslední.

A snad jsem přesvědčil, kde Satan bere moc a jakým právem světu vládne. Má jen tu moc, kterou mu člověk sám nad sebou dá. Je proto nejvyšším rozumovým pokrytectvím a vědomým výsměchem Spravedlnosti, Satana z čehokoliv zlého osočovat. Každý sám nad sebou se musí zamyslet.

A tak se nedivte, že jsem našel odvahu přimluvit se za Satana. On přimluvu nežádá, to je zcela naše lidská věc.

Dík panoramatickému pohledu přenesu pozornost k vrcholné scéně. Není to veřejná scéna ukřižování, ale soukromá scéna z Janova svědectví o umývání nohou učedníkům.

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otci; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večere a d'ábel již vložil do srdce Jidáše Iskariotského, syna Simonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Simonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom to však pochopíš.“ Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Simon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čistí.

Když jim umyl nohy a oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mne mistrem a pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte. /J 13,1-17/

Nevím jak ostatní učedníci, ale dva rozhodně nic nechápali.

Petr a Jidáš.

Jidáš proto co později vykonal a Petr, protože nezasl. Může se zdát, že tato scéna není ničím významná, když nikdo z Ježíšových učedníků nic nechápe. Ale kdo z lidí to skutečně pochopil?

Není to poprvé co lidé nic netuší a drama vrcholí.

Všechny bytosti onoho světa na tuto scénu hleděly. Kdyby uměly žasnout, tak by žasly. Byly nevýslovně ohromeny, vždyť ten, který měl od Boha veškerou moc. Lidem, kterými sami pohrdali, kteří byli příčinou utrpení Stvořitele! Na každém jeho kroku mu usilují o život!

Ne, nic nechápou. Může je zničit a on jim slouží!

On, Syn Otce, myje nohy lidem, jako ten poslední z lidí!! Jsou otřeseni, neboť nerozumí vůli Stvořitele.

Tento čin, umývání nohou učedníkům, který Syn člověka vykonal v tomto světě byl *šach* v Božské partii Otce! *Šok* těm bytostem onoho světa, které stály v opozici. A boží opozice s ohromením zjistila, že pokud to takto půjde dál, čeká je 4 tahem mat!!

Na dalším tahu se podílel Jidáš. Ne že bych se chtěl za Jidáše obzvlášť přimlouvat, ale někdo musel vykonal co bylo podle plánu Otce nutno vykonal. I když je Jidáš od samého počátku každým ze svědků označován jako zrádce bude možná někoho zajímat, že na tuto roli byl i jiný kandidát. Z rozhovoru, mezi Ježíšem a Petrem cestou do zahrad Getsemane se samo podává, kdo tímto kandidátem byl.

„Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšeniči. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“ Řekl mu : „Pane, s tebou jsem hotov jít do vězení a na smrt.“ Ježíš mu řekl: „Pravím ti Petře, ještě se dnes ani kohout nezove, a ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.“ /Luk 22,31-34/

Ano, nedivte se, že Satan, z vůle Boha, vládce tohoto světa, musel vybírat mezi učedníky, kdo je vhodný roli zrádce sehrát. Jen proto, že Ježíš u Satana prosil, nepadla ta role na Petra. Nicméně konečné rozhodnutí bylo stejně na Ježíšovi. A pro Ježíše to vůbec nebylo snadné, že z vlastních a nejbližších s nimiž si vytvořil citový vztah musel jednoho do role zrádce vybírat. Ale i to mělo v plánu Otce hluboký význam, že to musel být někdo z nejbližších. Snad v očích slepých a nesmiřitelných soudců Jidášovi ulehčím, když připomenu, že nejrozumnější se smluvili na lsti a Jidáš se stal její obětí.

Dalším tahem se Ježíš nechal zajmout a vydal se do rukou veleknězů a rady. V té době již srdce většiny knězů i členů rady byla zatvrzelá a jejich víra v Boha byla pouhým smilstvem. A tak rozhodli jak Bůh ve svém plánu dobře předpokládal.

A je tu předposlední tah. Ježíš se dostává před Piláta, který je nejsilnější figurou, kterou boží opozice ve hře ještě má. Však také boží plán řádně komplikuje. Vůbec jej nechce k smrti odsoudit! Pilát v době kdy zasedá na soudu dostává vzkaz od manželky. ***Nezačínej si nic s tím spravedlivým! Dnes mne kvůli němu pronásledovaly zlé sny/Mat.27,19/*** Ve chvíli, kdy Pilát uslyšel, že Ježíš přišel z Galileje, posílá zatčeného k Herodovi do jehož pravomoci by tak spadalo rozhodnutí a který byl přítomen v Jeruzalémě. Jenže Herodes posílá Ježíše zpět k Pilátovi. V těchto osudových okamžicích sděluje Ježíš Pilátovi, že on sám je pouhou figurkou ve hře kterou nechápe. Čtete dobře.

Ježíš vyšel ven s trnovou korunou na hlavě a v purpurovém plášti. Pilát jim řekl. „Hle člověk!“ Když ho velekněží a jejich služebníci uviděli, dali se do křiku: „Ukřižovat, ukřižovat!“ Pilát jim řekl: „Vy sami si ho ukřižujte! Já na něm vinu nenalézám.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za syna Božího.“ Když to Pilát uslyšel, ještě více se ulekl. Vešel znovu do paláce a řekl Ježíšovi: „Odkud jsi?“ Ale Ježíš mu nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: „Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?“ Ježíš mu odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu.“/J 19,5-11/

Od té chvíle se jej Pilát snažil propustit, bezpochyby cítil, že Ježíš má pravdu. Ale rozumně vzato, když selhalo i lidové referendum, kterému dal vybrat mezi očividně nevinným Ježíšem a zločinným Barabášem, co rozumného mohl udělat? Pro nás však je důležité, že sám Ježíš potvrzuje odpovědnost bytostí z onoho světa. Sice nejmenuje vůdce boží opozice, ale nemyslete, že to byl Satan.

Poslední tah je zcela v moci Syna člověka. Jeho smrtí na kříži končí zápas Otce s bytostmi onoho světa.

Mat a tma!

Na zemi je dobojováno, nebesa se zachvěla, zhasla boží opozice.

Smrt Ježíše nebyla náhodná, byla cílem od samého počátku. Lidskému rozumu je to nepochopitelné. Tak jako nevěří že by něco mohlo být za hranicemi rozumu, stejně pochybuje o Boží dokonalosti. A to je právě lidské.

Nebyla to vůle Ježíšova, byla to vůle Boha. A pokud to byla Boží vůle, pak plán musel být Božsky dokonalý. A to bezpochyby byl.

Je nesmírně důležité pochopit jaký význam měla Ježíšova smrt. Protože porozumět smyslu jeho smrti znamená porozumět samému Bohu. Víme od Ježíše, že Bůh to vše dělal z lásky. A ať se to zdá jakkoliv podivné, je tomu tak.

To by ale rozum musel opustit tradiční zdůvodnění, že z lidí bylo něco mimo zákon sejmuto.

Opak je pravdou.

Všichni ti, kteří v Ježíše uvěřili jej z rozumných důvodů opustili, zapřeli, nebo nečině přihlíželi jeho popravě. Kdyby byli vyučeni v duchu schválené teologické tradice, věděli by jak se mají zachovat. Že na Golgotě se měli veselit a radovat! Veleknězům, radě, Pilátovi měli jít děkovat!

Ale nikdo radost neměl, nikdo neřikal, že by z něj Ježíš hřích či vinu sňal. Pilátovi, radě ani veleknězům nikdo neděkoval. Nikdo neslavil.

Právě naopak. Všichni trpěli!

A to bylo přesně to co Bůh svým plánem sledoval.

Lidé měli trpět!

Nevěříte, ale starý policejní pes dobře ví o čem mluví. Nejcitlivější a nejzranitelnější místo člověka nemá s jeho fyzickým tělem nic společného. Největší bolest a utrpení člověk pocítí, když smrt zasáhne co nejvíc miluje a co je mu nejbližší.

Všichni učedníci, nejbližší, kteří jej milovali a vytvořili si s Ježíšem a tak i Bohem citový vztah, ty zasáhla bolest a utrpení, které museli nést až do konce svého života.

Tak Bůh naočkoval lidem kapku Božského utrpení.

Očkovací látky se i dnes běžně získávají z těla těch co nemoc překonají.

A Ježíš překonal Smrt a přešel do věčného života.

Byla to smrt neobyčejná stejně jako očkovací proces. Na věky bude působit ve vědomí lidstva. Je to kapka věčného Božího utrpení, kterého se lidstvo co lidstvem bude, nikdy nezbaví. A z tohoto utrpení se v lidech indukuje Lásky a touha poznání Boha.

Milosrdenstvím lze spolehlivě u jiných vyvolávat úžas a Lásku! Činit život úžasným!

Jak jsem slíbil, až zcela na závěr, to abych nepřišel o zbytek sympatií, a pokud zbude čas, až nakonec prozradím pravé jméno toho, kdo vakcínu lidstvu aplikoval.

Nyní obrátím pozornost na skutky apoštolů, a to právě k Petrovi, za kterého Ježíš cestou do Getsemane u Satana prosil, aby jeho víra neselhala a byl posilou svým bratřím. Spolu s Janem a dalšími se aktivně podílel na vzniku církve, kde trpící přijímali křest, žili ve společnosti a rozdělovali všem podle toho jak kdo potřeboval. O tom je i příběh manželské dvojice Ananiáše a Safiry.

Také nějaký muž, jménem Ananiáš, a jeho manželka Safira prodali svůj pozemek. Ananiáš si však s vědomím své ženy dal nějaké peníze stranou, zbytek přinesl a položil apoštolům k nohám. Ale Petr mu řekl: Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému a dal stranou část peněz za to pole? Bylo tvé a mohl sis je přece ponechat; a když jsi je prodal, mohl jsi s penězi naložit podle svého. Jak ses mohl odhodlat k tomuto činu? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!“ Když to Ananiáš uslyšel, skácel se a byl mrtev; a na všechny, kteří to slyšeli padla velká bázeň. Mladší z bratří ho přikryli, vynesli a pohřbili. Asi po třech hodinách vstoupila jeho žena, netušíc, co se stalo. Petr se na ni obrátil: „Pověz mi, prodali jste to pole opravdu jen za tolik peněz?“ Ona řekla: „Ano jen za tolik.“ Petr jí řekl: „Proč jste se smluvili a tak pokoušeli Ducha Páně? Hle, za dveřmi je slyšet kroky těch, kteří pochovali tvého muže; ti odnesou i tebe. A hned se skácela u jeho nohou a zemřela. Když ti mládenci vstoupili dovnitř, našli ji mrtvou. Vynesli ji a pohřbili k jejímu muži. A velká bázeň padla na celou církev i na všechny, kteří o tom slyšeli./Sk.5,1-11/

Snad již nemusím vysvětlovat, jak osudové chyby se Petr dopustil. Nechce se věřit, že právě Petr, Ježíšovi nejbližší, který s ním byl v denním styku, že právě on se dopouští tak osudové chyby. Prokazuje, že to nejzákladnější z učení Ježíše nepochopil. Na druhé straně to však vysvětluje, proč neužasl, když mu Ježíš myl nohy. To také nic nechápal a chtěl umýt celý.

Petr byl horlivý revolucionář, nechápající podstatu Ježíšova učení. Tradičními omyly otců silně poznamenal i novou církev. Přitom měl dvě šance aby pochopil, ale nezabral ani na druhou. Když už viděl jaký následek nastal v případě Ananiášově, pak skutečnost že neodpustil ani Safíře a dopustil aby rovněž zemřela je těžko ospravedlnitelná. Ale co hůř. Dopustil, aby na místo úžasu a tedy poznání Lásky na celou církev padla velká bázeň. A tak na místo Bohu vydal hned z počátku novou církev pod mocnou vládu Satana.

Pochopení tohoto okamžiku je nesmírně důležité jak pro pochopení podstaty člověka, tak i pro pochopení aktuálních událostí současného světa.

Kdyby Petr Ananiášovi a Safíře odpustil, všichni by užasli a poznali by Boha i Lásku, která je Mu vlastní. Takto ale na všechny padla velká bázeň a lidé milují Petra!

A na tomto veskrze rozumně lidském se po 2000 let nezměnilo zhola nic!!

Připomínám jen, že úkolem není soudit, ale sledovat stopu Člověka. Sami již dozajista cítíte, jak dokonalý byl Boží plán, jehož součástí bylo i zmizení Ježíšova těla. To po provedeném očkování vyvolalo v lidech šok. Jeho učedníci a příznivci nejen že trpěli pocitem viny za Ježíšovu smrt, ale přišli i o Ježíšovo tělo. Tak byl umocněn účinek Božího zákroku na lidech.

Zůstala pouze Ježíšova Slova. Slova na která kladl takový význam. Pokusím se přiblížit tomu, co mělo lidem z rukou přejít nejen do hlavy, ale do srdce.

Jistým způsobem mají Slova, která Ježíš řekl, větší význam než skutky, které učinil. Ale i ty jsou zdrojem důležitých informací. Ze všech skutků, které se nabízejí vyberu případ uzdravení slepého ze svědectví Janova.

Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Když to řekl, plívl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“(To jméno znamená Poslaný.) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl. /J 9,1-7/

Nevím, zda vy sami tomu uvěříte. Když ale příběh budete sledovat v Bibli dál, sami pochopíte, že Ježíš tímto skutkem dostal farizeje a zákoníky do rozumové pasti. Protože ani sám chudák uzdravený nemohl podat jiné svědectví, než že mu to učinil člověk jménem Ježíš. Ale on jej neviděl! Nebyl důkaz,

kterým by bylo možno rozum přesvědčit! Šlo jenom uvěřit. Tím Ježíš dal lidem možnost pochopit, že víra působí za hranicemi rozumu.

Když farizeové nemohli dospět k rozumnému vysvětlení, uzdraveného vyhnali. V závěru příběhu se nabízí pochopení podstaty.

Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v syna Člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Vidíš ho; je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane,“ a padl před ním na kolena. Ježíš řekl: „Přišel jsem na tento svět k soudu: aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti kdo vidí, byli slepí.“

Farizeové, kteří tam byli, to slyšeli a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, hřích byste neměli. Vy však říkáte: Vidíme. A tak zůstáváte v hříchu.“ /J 9,35-41/

Zrak je nejdůležitější z lidských smyslů už proto aby se člověk správně orientoval na cestě životem. Protože vede-li slepý slepého, oba spadnou do jámy. Proto v nutné souvislosti uvedu Ježíšův výrok o dvou cestách.

Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká je cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká je cesta, která vede k životu, a málo kdo ji nalézá./Mat 7,13-14/

Ježíš nemohl rozumné farizeje přesvědčit o tom, že ač mají výsadu hledět do Zákona, že přesto nevidí. Že mají sice klíče od království nebeského, ale sami nevcházejí, a že ostatním brání.

Rozum nutí člověka aby stále soudil. Proto každý sám musí překročit hranice svých smyslů a rozumu. Za hranicemi je víra a svoboda.

Kdo pochybuje, nevěří a soudí.

A kdo soudí je k otroctví odsouzen!

Pro tuto příležitost jsem přichystal dva příběhy.

První je válečný příběh, kde hrdina vede tvrdý, nemilosrdný boj. Aby dosáhl vítězství nikoho nešetří. Střílí vlastní raněné aby jej nezdržovali. Nešetří starce, děti, žádného, kdo na cestě k vítězství by bránil v postupu, až po krvavém boji skutečně vítězí. Ten druhý je životním příběhem muže, jak sám ze skromných poměrů se vypracoval až do společenské špičky. Je ukázkou co vše dokázal obětovat, první lásku, rodinu. Ani přátele si nemohl v tvrdé konkurenci dovolit až konečně došel k vrcholu.

Kdopak z lidí by toho prvního jednoznačně nesoudil jako válečného zločince? A toho druhého neobdivoval a za vzor úspěšnosti mládeži nedával? To je ona slepota, lidská povrchnost. Shodné principy obou jednání, zosobněné v tržní společnosti, dokážeme velebit a posvětit, jen když se nestřílí a není nutné ruce si krví ušpinit.

Mým slovům nikdo nemusí věřit! Můžete vyslovit svůj soud. Ač ke Spravedlnosti vede jen jedna cesta, člověk dokáže dvěma cestami jít.

Je rozdíl ZNÁT cestu a JÍT tou cestou. Mohu z policejní praxe dokladovat, za jakých okolností jsem je uviděl.

Mám kolegyni, vyšetřovatelku Helenu, doktorku práv. Měl jsem možnost při vyšetřování milionové loupeže jí asistovat. Mimoděk jsem musel poslouchat rozhovor obhájců, o zločinných praktikách policie, kterými by vyšetřovatelka mohla jejich klienty ohrožovat. Mlčel jsem a trpěl. Heleny si vážím a mám ji rád. Když bylo po všem, o samotě jsem se jí naléhavě ptal. Proč ona, doktorka práv! Proč se stala pochybným policistou a ne obdivovanou obhájkyň lidských práv?

A najednou jsem uviděl v čem tkví rozdíl dvou cest.

Všichni lidé mohou na nejvyšších školách svůj rozum vyučit dokonalé znalosti cesty ke spravedlnosti. Ale jen na jedinci záleží, zda cestou, kterou dobře zná, zda po ní i půjde. A lidsky příznačným paradoxem je, že ti, kteří svůj rozum vypracovali k dokonalé znalosti této cesty, nejen že tou cestou nejdou. Dokonce po ní jít nesmějí! Ale právě oni soudí ty, kteří po ní krácejí.

Vždyť obhájce musí zamlčet důkazy, které by mohly zájem klienta poškodit. A přesto přesevše obhájcům lidé rádi naslouchají a policistu z nekalých úmyslů podezírají.

Ale ono to nebylo vše. Jen jsem se otočil, jako bych pohlédl do minulosti a viděl jsem, že podobně se to má s cestou člověka k Bohu. Všichni ti, kdo na nejvyšších školách svůj rozum naučili dokonalé znalosti cesty k Bohu, tou cestou až na vyjímky nejdou. Rozumně vzato, jen oni mají právo soudit ty, kteří tou cestou skutečně krácejí.

Takové věci se udály na policejní stanici.

Mohlo by se zdát, že jsem zapomněl událostmi starými 2000 let zaobírat. Ale je to jen zdání, ač před 2000 lety, bylo to včera a je to zcela stejné i dnes. Lidé stále jen hledí a nevidí podstatu a když jde o slova, pak je sice dobře slyší, ale nechápu.

Aby bylo možno pochopit skutky a Ježíšova slova, znovu připomenu, že život zde na Zemi neexistuje sám o sobě. Jsme neoddělitelnou součástí jiného, vyššího světa do něhož již člověk svými smysly nemá schopnost nahlížet. Zato jsme rozumově vyspěli a mohli bychom více pochopit.

Že Země a tento svět je místem setkávání. V onom světě je vše dokonale harmonicky uspořádáno v nekonfliktním spojení. Vše má své určené místo, kladné i záporné, ohnivé i plynné, kapalné i pevné, pasivní i aktivní, dynamické i statické. Každá barva v určeném prostoru, zelená se nikdy s červenou nesesetká. Stejně tak zvuk, každý tón je jen v určeném prostoru. Jak světlo tak zvuk podle svého kmitočtu. Tak dokonalé je od samého počátku Stvořitelovo dílo.

To jen v tomto pozemském světě se může setkat to co se v onom světě nikdy nesesetká, třeba červená se zelenou. A centrem veškerého setkávání je člověk. Jen v pozemském světě se mohou syntetizovat tóny v hlas a vytvořit SLOVO i barevné spektrum SVĚTLA se rozkládá aby v syntéze utvořilo OBRAZ.

Pokud kdo nedokáže překročit pozemskou a rozumovou omezenost, nepřiblíží se pochopení Ježíšových slov. Snad jsem napsal víc než bylo třeba, ale zbývá mi ještě několik hodin a tak už jen pár slov.

Ježíš dal příklady podobenství nahlédnout do zákonitostí, které oba světy spojují. Ukázal, co z člověka dělá otroka a co svobodného člověka.

Že přestoupením Božích zákonů se člověk *svazuje*. Vírou v Boha a respektováním jeho přikázání a zákonů je člověk svobodným.

Současné pozemské právní představy lidských svobod jsou omezené neboť ignorují dualitu života.

O závažnosti slov Ježíš hovořil se zvláštním důrazem. Varoval co svou lehkomyšlností si člověk způsobuje.

„Zasad'te dobrý strom, i jeho ovoce bude dobré. Zasad'te špatný strom, i jeho ovoce bude špatné. Strom se pozná po ovoci. Plemeno zmijí“ Jak může být vaše řeč dobrá, když jste zlí? Čím srdce přetéká, to ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré; zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“/Mat.12,33-37/

Lidé se nemohou ubránit tomu aby neničili stromy druhých. Pokud mají něco proti ovoci, které nesou stromy jiných, pak by měli zasadit lepší strom. Ovocem svého stromu, jeho kvalitou přesvědčit. Jsou krajně lehkovážní a nepřipouští si důsledky, které zákonitě v duálním bytí na ně dopadnou. Je tragédií, že právě v církvi bylo proklínání běžnou praxí a tak se sama svou vinou vzdalovala Bohu.

A dozajista někoho napadne, že to byly ještě zlaté časy, kdy z kazatelny proklínal jen kněz. Ale vládce tohoto světa, Satan i současnou mediální nadprodukcí slovního balastu přesně podle zákona rozdělí. Každému co jeho jest, má dát - dal. Něco na účet individuálního utrpení a něco na účet kolektivního utrpení. Naprosto nic se neztratí, tím si může být každý jist.

Nikdo z vás nemůže udělat otroka, pokud jej ze sebe neuděláte sami. Pokud někoho proklejete, nesvazujete jej coby otroka. Ale sami se svážete k utrpení se stejně proklínajícími a citově naladěnými jako jsou vaše slova.

Co platí o slovech, platí i o činech.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Oko za oko a zub za zub. Já vám však pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.“/Mat 5,38-42/

Právě při ignorování duality bytí jde o naprosto lidsky nestravitelné podobenství. Člověk si ani nechce nepřipustit, že vše co se mu děje je zákonité a veskrze spravedlivé. Než by o tomto přemýšlel a snažil se pochopit, tak s pozemskou omezeností vede slepý boj za svá práva. A právě těmito slovy Ježíš varuje, že jakmile kdo ránu oplátí, sám se svazuje s útočníkem otrockými pouty. Jsme na tomto světě a v tomto životě jako diváci, co zašli na pár minut shlédnout celovečerní záznam představení, svého vlastního života, po chvíli odcházejí a slepě soudí, bez znalosti souvislostí předchozího děje. Každý vede jen boj za svá práva, ale mít povinnosti je příznačnou lidskou slabostí.

Ke stejné problematice se vztahují i další jeho slova.

Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře. /Mat5,26-26/

Vůbec nejde o pozemský soud, jak by si kde kdo pomyslel. Všechno co je zde na Zemi podle zákonů Stvořitele uzavřeno, do posledního haléře musí být odčiněno, Proto rada aby každý sám, než dojde vůbec k soudu se svými protivníky vše narovnal a vyřešil. A Ježíš neustále dokazoval jaké možnosti to jsou.

Víra, modlitba a milosrdenství.

Kdo dokáže být milosrdný či dokonce odpustit, což je vrchol milosrdenství, uvolní veškerá pouta, kterými byl s protivníkem svázán a navrch všeho může vyvolat **úžas**.

Přeji každému aby zažil úžas.

Je v tom Božská moc už proto, že člověk sám sobě tento stav vyvolat nemůže.

Zajisté jste pochopili jaké osudové chyby se dopustil Petr před 2000 lety, když neodpustil Ananiášovi a Safíře, co tím způsobil, ale i jakého lidského profitu tím dosáhl. Je na vině, že lidé na místo Boha milují Petra. Proč Boha ani Lásku dosud neznají. Jak lze s Láskou a Bohem hazardovat, svědčí i případ ze současnosti. Kdy Bůh i Láska posloužili rozumným lidem jako účinná lest. Ti v Československu vyhlásili, že Láska zvítězí nad lží a nenávistí. A když lidé uvěřili, zákeřně udeřili. Získali sice obdiv a slepou lásku u lidí. Však soud budou mít stejný jako ten, kdo vlajku Červeného kříže zneužil, aby rakety na cíl zaměřil a zezadu na nepřítele udeřil.

Těžko kdo pochopí, že v utrpení se vždy ukrývá obrovská šance vypořádat své závazky s minulostí. Tím nejlepším řešením je odpuštění, tím nejhorším msta, odplata, zatracení a finanční odčinění.

Ale kdo Ježíše dobře pochopil má v ruce mocnou zbraň, a ze srdce všem odpustí.

Rozvažte všechna pouta, kterými jste zde na Zemi otrocky svázáni.

Buďte svobodní. Odpusťte upřímně a ze srdce všem i tomu, kdo vás na kecy o lásce nachytil.

Všichni půjdou k čertu, jak sami rozhodli a kam ze Zákona náleží.

Jen je nesmíte sami k čertu posílat!!

A pokud jde o hodnotu samotného člověka, uvádí Ježíš podobenství o vrabcích, ve kterém dává jasně najevo, že člověk nezná a neumí ocenit jednoho vrabce, natož člověka. V pozemském materiálním prostředí je nejmenší mírou haléř za něj se prodávají 2 vrabci, ale jednoho vrabce není člověk schopen již ocenit. Bůh však dokáže co člověk nechápe a neumí.

Neprodávají se dva vrabci za haléř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy; máte větší cenu než mnoho vrabců./Mat.10,29-31/

Čas se nachýlil a musím splnit to co jsem od počátku sliboval. Vždyť také proto jsem vše psal.

Na místě činu začneme pracovat, na Golgotě.

Tělo jako důkaz činu není k dispozici, zmizelo.

To už tu ale jednou dávno bylo. Že pouze prolitá krev svědčila o zločinu a křičela k Bohu ze země. Ani tělo oběti nebylo vidět v tomto světě.

Rovněž způsob útoku na život oběti je totožný. Tak jako Kain povstal proti bratru Ábelovi stejně Izrael povstal proti Ježíšovi.

Kain v době činu netušil co činí a stejně Ježíš s kříže žádá aby jim Otec odpustil, že nevědí co činí.

Ježíšův dotaz za koho jej pokládají, svědčí pro inkognito a rozhodně nebyl náhodný.

A když vezmu jak se mu vysmívali, že viděl Abrahama! To stojí za to citovat:

Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se. Židé mu řekli: „Ještě ti není padesát a viděl jsi Abrahama?“ Ježíš jim odpověděl: Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.“/J 8,56-58/

Rozumní se šklebí. To by Ježíš nutně i před potopu žil. My to budeme respektovat, Ježíš sám říká:

„A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dřív než byl svět.“/J 17,5/

Modus operandi zatím nade vši pochybnost sedí.

První syn Adama a Evy, **Kain** byl prvorozený syn Člověka.

Že by Hospodinův prvorozený syn **Izrael povstal proti Kainovi**, prvorozenému synu Člověka?

Nevím jak to cítíte Vy. Já říkám, rodinná záležitost.
A připadá mi to Bohu příznačné, že právě Kain musel Izrael očkovat.

Co tomu říká rozum? Starý policejní pes věští, nesoudí a mlčí!
Jen za Kaina stejně jako za Satana bych se chtěl u mrtvých přimluvit.

Vždyť Kain jako Ježíš vše odčinil a Boží zákony stoprocentně potvrdil.

Že pouze stoprocentně? Ne.

Sedmdesátkrát a sedmkrát!

Jen za psa zda se někdo přimluví?
Když nic, pak za pozornost děkuji!

VII.

Epilog

Před 6 lety jsem netušil, že budu tuto zprávu psát a za koho se budu přimlouvat. Někdo z těch, kteří četli i předchozí namítne co bych měl nyní odvolat. Ne, ničeho se nezříkám, a nic nehodlám revidovat! Jsou to mé zprávy z mé cesty životem k jedinému vrcholu. A cest je prosím bezpočet!

Ten kdo **porozumí**, pocítí účinky srovnatelné požití 100 gramů čistého lihu. Nebude věřit, bude se smát a dál slepě bojovat.

A kdo **pochopí**, pozná 100 gramů lidských slz. Ne mých, ale svých vlastních slz. Ty já vám nemohu dát. Každý je uroní, až smysl svého vlastního života bude poznávat.

Je dobré nesoudit a vytrvat.

Nejsem víc než vášnivý čtenář astrologické literatury. Však **Astrologii**, té božské vědě se chci poklonit. Děkuji Bohu, to ona mi oči otevřela. Díky ní jsem víc než vlastní život pochopil.

Také všem lidem, které nemůžete jménem znát. Hodným i zlým, chci upřímně a za vše ze srdce poděkovat.

Však jednomu z lidí, ženě, která netuší co mi způsobila. Té bych chtěl obzvlášť poděkovat. Televizním divákům, ochráncům lidských práv, těm všem mohla radost udělat. Na kusy mohli trhat starého policejního psa co byl započten mezi zločince. Ale ona mou práci uznala a poděkovala! Se vším jsem kalkuloval, jen na to jsem nebyl připraven.

Díky ní jsem prožil **ÚŽAS**. A se mnou snad i nebesa žasla. Poznal jsem jinou moc. Moc, která ne jiné, ale sama sebe dokáže ovládat! V té chvíli člověk procitá a vstupuje do života. Za to jí chci obzvlášť poděkovat! Přeji každému aby **úžas** našel.

Také našim předkům musím poděkovat za to, jak krásnou nám vychovali řeč. Bylo hračkou z palety českého jazyka živý obraz Božího plánu namalovat.

A když už jsem vzpomněl minulost, mám poslední přání.

V roce 1948 vzlétla z Československa letadla pro službu novému Izraeli. Je mým přáním aby doletěla a dobře posloužila i tato slova.

A kdo by chtěl má slova přece jen sestřelit, musí nabít vše co má. Jako já ať nahlas řekne.

Pokud jsem těmito slovy zhřešil, vymaž mne Hospodine z knihy kterou píšeš.

Podle svých slov budeme ospravedlněni a podle svých slov odsouzeni.

Noc končí.

Luna zapadá,
vzejde Jitřenka.

Vlastní krví psal
mrtvé přesto nezískal.
Proto místo krve
slzou zkouším psát.

Rozum všechny zná,
jednu ale odmítá.
Slzou lásky pohrdá.

Láskou slova utajím
na nebe je vypálím.
Noc dlouhá skončila,
den osmý začíná.

**Byl večer je jitro den osmý.
I řekl Bůh. „Procitněte lidé!“
A stalo se tak.**

*Lazar
7.10.1949 ve Lvově
7.4.2000 v 06.05 hod.
/CEDT/ D.Zálezly*

VII. Dovětek /Genealogie/

Zprávu jsem ukončil v čase, jak jsem si předem ve hvězdách vyhledal. Když jsem na počátku sliboval čtenáři procitnutí, netušil jsem, že sám nenalezu klid. Na konci mne čekal nový začátek. Tak jako před 6 lety jsem netušil, co vše budu psát, právě tak mne ani ve snu nenapadlo, jak záhy budu muset Dovětkem pokračovat. Věřte či nevěřte. Jediným, jedním slovem vše přítel Josef vyprovokoval.

Není to však výmluva. Naopak!
Chci znovu Bohu za vše poděkovat

Každý kdo umí číst nalezne v Bibli **JAK** se vše událo a kudy šel dějinný běh. Naší společnou snahou však bylo dopátrat se toho, **PROČ** tomu všemu tak bylo a je.

Jen pokud překonáme lidskou tradici můžeme se přiblížit pochopení.
Nesmíme soudit, musíme sledovat! Pouze tak sblížíme zdánlivé protiklady.
Starý a Nový. Konec i Začátek.

Než budeme pokračovat, strpte prosím krátké ohlédnutí. Beztak každý, kdo chce pochopit přítomnost, minulost či budoucnost, bude se nejdříve vracet na samý začátek.

Na počátku v zahradě Edenu jsme si ozřejmili, čím ve své podstatě dnešní lidský jedinec, mylně zvaný **člověk**, je. Poznali jsme, kdo **ČLOVĚK** byl, kým a za jakým účelem byl stvořen, kde žil a čím se provinil. Víme proč nebyl zničen, odkud a kam musel být vyhnán i jakou katastrofu zde na Zemi způsobil. Přiblížili jsme se zákonitostem cyklického bytí, i kauzálnímu a bytostnému propojení dvou světů. Nebyli jsme sami, kdo stopu **ČLOVĚKA** dějinami **LIDÍ** sledoval. Jen ti, kteří dali na radu starého policejního psa, a dokázali „*mrtvé*“ až do samého konce hrát, mohli stopu **ČLOVĚKA** nerušeně sledovat.

I přesto, že **ČLOVĚK** je dnes v lidstvu a pozemském bytí dokonale rozptýlen dál musíte „*mrtvé*“ hrát. Prozíravě jednal ten, kdo již veřejně tuto zprávu odsoudil a na kusy roztrhal. Mrtvými je za vlastního brán a dál může v klidu stopu **ČLOVĚKA** sledovat. Z důvodů osobní bezpečnosti zachováme tradici a lidského jedince stále budeme **člověkem** nazývat.

Dík odříkání jsme poznali, co dosud sotva kdo tušil a nikdo z lidí nepoznal.
Jak a kde se zrodila **LÁSKA**.

Důrazně připomínám! Je to našemu pozemskému světu cizorodá síla a má pramálo společného s tím co člověk jako lásku vyznává a opěvuje.

Při styku s **LÁSKOU**, která má původ u Boha a je **výhradně** vlastní Bohu člověk zažívá **ÚŽAS!**

Lidskou **lásku**, jakkoli je povznášejícím a opěvovaným citem, může provázet **bázeň a děs**, neboť náleží k tomuto světu.

To je nutno mít stále na paměti a pak se nelze nikdy splést. Pokud jde z lidí **bázeň a děs** naprosto jistě to není vůle Boží. Ani sutana, královské roucho, andělská tvář či medová řeč nemůže živého oklamat a ke špatnosti svést.

Přiznávám, že stále váhám, je-li vhodné ve sledování **ČLOVĚKA** pokračovat. Mám pochybnost, zda se sluší tradici mrtvých zpochybňovat. V pravý čas jsem byl varován, abych marné snahy zanechal. Proto i já každého věrného varuji. Budete-li dál pokračovat, vědomě riskuje, že sejdete ze široké a rovné cesty, po níž šli předkové a žene se celý dnešní svět. Bezpečně minete tu prostornou bránu a není cesty zpět.

Ale co hůř!

Čím víc se budete snažit a jiným o vlastní, úzké cestě vyprávět, tím méně budou lidé chápat a rozumět!

A ti, kterým „*modus operandi*“ dosud z krve nevyprchal dozajista dobře cítí, že podobná situace tu již kdysi dávno byla. To zcela na počátku v zahradě Edenu, **ČLOVĚK** a jeho žena dostali varování aby nejedli plody ze stromu poznání dobrého a zlého.

Neposlechli! Byli vyhnáni ze zahrady ráje a **NEMOHLI** se vrátit zpět.

Pokud ale někdo z lidí okusí Pravdu, **NECHCE** se vrátit zpět! Na širokou cestu lidské tradice a nechat se davem slepě unášet!

Proto nespěchejte a ještě jednou vše dobře zvažte. Snad je to naposled!

VYHNÁNÍM ztratil **ČLOVĚK** bezprostřední kontakt se svou podstatou. Bohem, kterému měl být věrným obrazem. Pocit **VYKÖRENĚNÍ** dnešních lidí souvisí právě s touto událostí ze samého počátku historie lidstva. Lidé se postupem času stále více vzdalovali své podstatě a ztráceli tak náhled smyslu

pozemského bytí. Tento plíživý proces je lidmi dodnes nepochopen a úspěšně ignorován, takže vykořenění dosáhlo progresivní vývojové fáze.

Ještě donedávna, před pouhými 300 lety, byly hodinky, toho času vrcholný produkt lidského rozumu a umu, naprostá zbytečnost. Člověk byl natolik těsně spjat se Stvořením, že pohledem na nebe určil jak aktuální čas, roční období tak i optimální činnost pro polní práce, aby v souladu s Boží vůlí v potu tváře zajistil svou existenci.

Tuto schopnost ztratil jakoby mávnutím kouzelného proutku, když nástupem vědecko technické revoluce a průmyslové výroby upřednostnil časomíru natolik, že se na ní stal zcela závislým.

Člověk se odvrátil od Stvoření a na základ lidského sebevědomí povýšil produkty vlastního rozumu a umu. Spolu s hodinkami všechny základy vědy a techniky.

Ještě před 50 lety, kdyby žena svého muže při návratu z práce domů na místo rodinných událostí informovala o činnosti domovnice, řeznice či školnice, dozajista se zlou by se ptázala. V dnešní vyspělé společnosti muž i žena spolu usednou k zázkumům sdělovací techniky aby se nechali informovat o událostech v Africe, Americe, a politice. Dnes vůbec neznají jméno domovnice, jak žije řeznice či školnice. A co vlastní děti? To raději pomlčet. Za obdivuhodně krátký čas byli lidé dokonale vykořenění z prostředí ve kterém žijí a stejně úspěšně se odcizili sobě navzájem.

Odvrátili se od Boha k Modlám.

Na místo Života uctíváme materii, jen tělo.

Je to důsledek šoku z industriálního opojení a jen sotva kdo z lidí tuší katastrofické následky. A pokud se nějaké varovné symptomy objeví, jsou po rozumné diskusi s přehledem potlačeny.

Stejně moderní medicína horečnatý stav pacienta běžně řeší nasazením „účinných léků“, které „srazí“ horečku aniž by bylo nutno hledat příčiny. Podobně na „horečnaté stavy“ společnosti se nasadí policie, která pendrekem a vodními děly srazí teplotu rozpálených společenských vrstev. Příčiny se nehledají a když už s tím někdo začne, na vině je policie.

A tak jako díky technickým trikům lidé manipulují životy zvířat pro dosažení vyšší produktivity a užitekosti i sám člověk se stal obětí stejné manipulace.

Progresivní vykořenění přišlo ruku v ruce s ohromujícími úspěchy lidského Rozumu a lidé netuší, že padli do vlastní pasti, když v základu svého sebevědomí svůj božský původ vyměnili za oslnivé, ale mrtvé technické produkty vlastního rozumu a umu.

Proto vezměte rozum do hrsti a dobře zvažte, zda máte vůbec zapotřebí **ŽÍT!?**

Či zda raději nebudete s mrtvými někde stranou, si jen v klidu **život užívat?!**

Vyhnaným Bůh neztratil svůj obraz, došlo pouze k přerušení komunikace. Bůh dobře věděl, za jakým účelem **ČLOVĚKA** stvořil. Stejně jako **Bohu** ani **člověku** není dobré být sám. V samotě, bez svého obrazu, nemůže ani Bůh natož člověk dosáhnout svého poznání a v poznání sebe sama se rozvíjet - **ŽÍT!!!** Jde o absolutní a věčný zákon Života.

Jen pokud člověk pozná sebe sama, pozná Boha. Pro člověka není jiné cesty k Bohu!

Při vyhnání byly **ČLOVĚKU** zachovány podmínky poznání sebe sama, rozvoje i života. **ČLOVĚKA** do vyhnanství provázel jeho obraz, žena.

Ale na místo poznání Dobra a Pravdy, Lásky a Spravedlnosti, Boha, lidé našli zalíbení ve Lži a ve Zlu. A že tomu tak bylo a je dodnes o tom se lze přesvědčit.

Lidé, kteří si namlouvají, že člověkem je toliko muž, mají ve skutečnosti strach z poznání Pravdy o sobě samých. Svým obrazem pohrdají nebo jej dokonce zatracují. A těm největším zbabělcům a milovníkům lži je příznačné, že ženy nutí žít v zahalení. Nejen jednotlivci, ale i celé národy, aniž co tuší, tak naprosto jasně manifestují odpor k vlastnímu rozvoji, neúctu k Životu, ale především k Bohu!

Nelítostně pravdivý obraz poskytuje zrcadlo. Na člověka padne **bázeň a děs**, když upozoruje příznaky stárnutí, a zanevře na zrcadlo. Zdánlivě paradoxně právě ti, kteří v kráse vlastního těla našli největší zalíbení jsou pak na pravdu zprostředkovanou zrcadlem nejvíce alergičtí.

A co platí o pravdě zprostředkované zrcadlem platí i o lidské společnosti v níž člověk může pozorovat obrazy svého vlastního chování. A opět zdánlivě paradoxně nejbouřlivější odpor v člověku vzbuzují ti lidé, kteří nejpravdivěji odráží vlastnosti jenž jsou člověku vlastní. Sobce nejvíce pobouří sobectví, podvodník se nejvíce obává podvedení, a stejně překvapivě zbabělci a slaboši skrývají obdiv k násilí. Zdánlivě jde o paradoxní jevy, které jsou však netušenými, ale zákonitými projevy podstaty člověka.

Člověk skrývá odpor k Pravdě a potlačuje svou lásku ke Lži.

Lidé jsou však neustále puzeni k tomu, aby hledali smysl svého života. Ale čím větší rozumové úsilí vynakládají, tím žalostnějších výsledků dosahují. Člověk hlásá **Svobodu**, ale ignoruje svůj božský původ, **Závislost** na své podstatě. Proto přes nesporné a oslnivé úspěchy, kterých bylo dosaženo díky rozumovému vývoji, ani o píd' se lidstvo nepřiblížilo poznání své podstaty a pochopení smyslu pozemského života.

Na místo toho, aby s rostoucím poznáním byl vyřešen některý ze závažných existenčních problémů, naopak další, mnohem vážnější a neodkladnější vytváříme!!!

Díky rozumové vyspělosti a technické dovednosti tvoříme díla nadlidských schopností. Zápis na kamennou desku nahradil zápis na počítačovém disku. Díky knižtisku má lidstvo veškeré své vědění uloženo v knihách. Věda a technika umožňuje lidem realizovat ty nejfantastičtější představy. Létat vzduchem, navštěvovat jiné planety, komunikovat bez ohledu na vzdálenost a rozdílnost řeči. Nepochybně stvoříme ještě dokonalejší díla, ale vše co člověk stvořil a **STVOŘÍ** je a bude bez Života - Mrtvé. Čím většími schopnostmi bude člověk nadán tím větší hrozbou bude pro Život.

Kdyby Bůh jednal sobecky a ponechal **ČLOVĚKA** v samotě, nikdy by o sobě nepoznal Pravdu. A ten nepochopitelně sentimentální vztah, který má Bůh dodnes k tomuto světu a lidem? Ten souvisí s emocionálním utrpením, které Bohu působíme coby dědici **ČLOVĚKA**. A je to utrpení, které Bůh podstoupil zcela vědomě, v touze poznat Pravdu o sobě samém. Bez toho by nebylo **LÁSKY**.

Nabízí se hlubší pochopení významu manželství. Proč byl člověk od počátku nucen žít se svým obrazem - manželským partnerem? Bezpochyby i proto, aby měl vyšší naději na poznání sebe sama a tak i poznání Boha.

Neboť přáním Boha je aby byl člověkem poznán.

Člověk je toliko obrazem Boha a ničemu co **STVOŘÍ** nemůže vdechnout Život! Život může člověk pouze **ZPLODIT**.

Rodiče plodí děti, ale nechtějí aby vydaly Pravdu o své podstatě o rodičích. Přáním rodičů je aby jejich děti byly jiné, lepší jak jsou oni sami. Aby byly podle představ rodičů. To je pramenem generačních rozporů a lidského utrpení.

Dozajista nejžalostnějším paradoxem lidských dějin je skutečnost, že při hledání cesty k Bohu lidé spoléhají na slepé. Na muže, kteří pohrdají ženou jako svým obrazem a navíc přivykli žít mimo dosah proudu Života. Zamilovali si klidné, stojaté vody, bez života.

Ačkoliv před 2000 lety dostali zářný příklad, přesto raději marní své životy službou Bohu, namísto aby sloužili člověku.

Zoufale marnou se zdá být Boží snaha pomoci člověku.

Pro člověka je totiž nesnesitelná představa, že by měl sloužit člověku.

A tak slepí dál vedou slepé, společně žehrají nad nepřízní osudu a s nestoudností sobě vlastní hovoří o Božích trestech.

Nelze se vůbec divit obrovskému opovržení, kterému se lidé těší u mnoha bytostí onoho světa. Vše čím člověk v pozemském bytí pošetile pohrdá je pro tyto bytosti nedosažitelné. Čím byl člověk obdarován, co nechápe a čeho si neváží, to je pro bytosti onoho světa věčná touha. Je však nedostupná, tu možnost dává pouze pozemské bytí. Žádná z bytostí onoho světa nemá naději, že by kdy získala svůj živý obraz a dosáhla poznání jako Bůh. Vztah Boha k lidem a tomuto světu jim bude vždy záhadou a velikým tajemstvím.

A i když si člověk získá přízeň sebevětšího Génia onoho světa, otázku smyslu pozemského bytí člověku nerozřeší.

Je očividné, ba absolutně jisto, že lidem o nalezení **Lásky, Dobra, Pravdy** ani **Spravedlnosti** vůbec nejde a nikdy ani nešlo! Každý člověk ve skutečnosti dychtí pouze po tom, aby našel svou vlastní představu lásky, dobra, pravdy a spravedlnosti. Za svou představu bojuje, svou představu u lidí uplatňuje.

Modlou lidí industriální společnosti se stala Svoboda. Při hledání vlastních představ si nejvíce oblíbili hromadné sdělovací prostředky a z nich zejména televizi. Člověk se nemusí namáhat, jakkoliv riskovat, nemusí umět ani číst. Televize vytváří v lidech jednotnou představu a přitom nebere divákovi pocit, že myslí aniž by ve skutečnosti musel myslit namáhat. Umožní každému aby si svobodně zvolili ty správné představy a vhodné názory. A tak aniž by kdo co zpozoroval, sestoupil **ČLOVĚK** na křivce svého vývoje z úrovně Člověka myslícího na úroveň Člověka volícího.

Soudí co je zlé a volí co je dobré, přitom podstatu ani souvislosti nechápe.

K vyvolání paradoxního účinku stačí běžná televizní reportáž, o dobrovolnících, kteří odlétají pomoci lidem v tísni kdo ví kam ve světě. Televizní diváci jsou dojatí, a mnozí pocítí i stud, že něčeho takového se sami neodvážili. Stydí se právě ti, kteří nebyli schopni opustit přestárle rodiče, ani svou manželku, děti či práci. Diváci však nevidí, že něčím takovým se tyto televizní hrdinové nikdy netrápili.

Rodiče uklidili do starobince aby jejich dům výhodně zpeněžili. Manželky již nejméně 2x vyměnili, děti nepočítají. Stejně je netrápí kdo jejich výživu zaplatí. Při práci se nikdy nezapotili, vždy se jen bavili. Letí za novým dobrodružstvím.

Chce snad ještě někdo pochybovat, že bytostem onoho světa dáváme pádný důvod námi hluboce pohrdat. Vždyť oni vidí, jak skuteční hrdinové se válí v morálním bahně aby uctili zbabělce největšího kalibru. Že dodnes se lidé nenamáhalí pochopit smysl *obětování* ani *oběti*.

Sám se divím, že Bůh přesto přesevše má s námi stále Božskou trpělivost. Vaše trpělivost je mi neméně záhadná. Někoho již zajisté napadlo, že bych se na místo plané řeči měl více zabývat zločinem jehož se naši předkové dopustili na Ježíši. Místo činu na Golgotě je třeba ohledat, stopy zajistit, svědectví hodnotit, verše a plán vyšetřování postavit.

Prosím ještě o krátké strpení. Nemělo by smysl vyrazit dřív, než objasním důvod, proč bylo tak nutné vrátit se až na samý počátek.

Nevím kde lépe si člověk může vstípit uvědomění své podstaty. Je to naprosto nezbytné, neboť hodláme sledovat vůli *TOHO*, který vše zosnoval. A pokud to kdo dokáže, zjistí ke svému údivu, že ani po 2000 letech, není problém z Golgoty vyrazit po „horké stopě“.

Každého naléhavě varuji!! Nesmíte se nechat zmást vývojovými proměnami Boží jedinečnosti. A stejně nepřipusťte, srovnávat jedno vývojové stadium s jiným či dokonce abyste ustrnuli a dali některému stadiu přednost.

Měla by to být vlastně zbytečná rada, protože nikoho nenapadne aby chování dítěte posuzoval chováním dospělého člověka či naopak. Každému je jasné, proč *člověk-dítě* nezná násobilku a neovládá své emoce. Od *člověka-otce* by nikdo neřádal aby si po obědě šel hrát na pískoviště a neudiví, že před spaním si nebere dudlíka.

Ale vzdor této vlastní zkušenosti jsou lidé žalostně směšní, pokud se jedná o Boha.

Ignorují, že byl *Bůh-Stvořitel*, *Inejrozumnější a nejmocnější*/. Nejvyšší rozumová bytost. Nejmocnější, Jediný, který na počátku dal povstat Stvoření a všemu ve Stvoření, že však neznal vyšší cit.

A ačkoliv jiný, byl to ten samý Jediný, *Bůh-Hospodin*, *Izápasící, trestající, žárlivě milující*/. Spravedlivý Hospodář, bojující za své dílo. Bůh, který poznával Lásku jako novou a vyšší citovou kvalitu.

Ježíš sice zvěstuje zcela jiného Boha, ale opět toho samého Jediného, který vyspěl a stává se z něj *Bůh-Otec* *Imilosrdný, dokonalý*/, po všem přestálém utrpení, milující, odpouštějící, skutečný Otec! Zralá bytost nabývající absolutní dokonalosti.

Než by se lidé namáhali a přemýšleli je daleko snadnější na místo žijícího a vyvíjejícího se Boha uctívat mrtvou *Modlu*. A stejně se nenamáhají a na místo živého Krista, uctívají *Mučedníka* Ježíše.

Tak na to jsem musel věrně důrazně upozornit dřív, než se budeme dál stopě Člověka věnovat.

Práci jsme přerušili na Golgotě, kde odhalení Ježíšova původu přivedilo mnohým lidem nečekaný a vážný šok.

Však také, kdyby Ježíš před 2000 lety židům řekl celou Pravdu a prozradil celé své jméno, nikdo, naprosto nikdo z lidí by to neunes!

Ještě před 200 lety, za to co jsem napsal, by ze mne dozajista již jen popel poletoval. A to jsem to jen zlehka, opatrně po povrchu bral. Skrytou pravdu, co neunes nikdo ani dnes, tu k nelibosti lidí musí nalézt starý policejní pes.

Pes co se nemůže ničím zaručit. Nemá čím by mohl lidský rozum přesvědčit.

Ale nesoudí! Jde k cíli jak cítí.

A pokud se kdo neurazí, že jej neved žádný guru, světec ani slavný učenec, také nalezne cíl. Ale jak dopadnete nakonec, to je a bude jen Vaše věc.

To mohu zaručit!!

Vybrat vhodný čas, abychom se na místě činu mohli nerušeně orientovat nebyl až takový problém. Pár dní po Ježíšově ukřižování a celý Jeruzalém je v pozdvižení. Zmizelo Ježíšovo tělo a to i přesto, že hrob byl pečlivě střežen!! Lidem unikají souvislosti a proto dodnes marně hledají.

Nemohu nevzpomenout kolegu, který léta trpěl s kolenem a podstoupil řadu operací. K velkému údivu vše vyřešil zubař vytržením jednoho zubu pod kterým byl skryt zánět.

Jak daleko je zub od kolena, tak daleko je Golgota od hrobu kam bylo Ježíšovo tělo uloženo.

Příčinu je marné hledat tam, kde je pouze následek. Proto nehrozí, že by někdo zabloudil sem na Golgotu. Leda snad?! Pravda, málem bych zapomněl!
Pachatel by se mohl vrátit na místo činu!!

No uvidíme, necháme se překvapit. Než se vydáme dál, prospěje abychom se na chvíli zastavili a něco si ujasnili. Koho byste tak čekali, že by se mohl jako pachatel na místě činu objevit? Snad Jidáš? Kaifáš? Annáš, Pilát či někoho jiný?!

Nechci jejich role podcenit ani zpochybnit podíl odpovědnosti na Ježíšově smrti. Nejsou to žádné malé figury, ale nám jde přece o někoho jiného. Chceme poznat **TOHO**, jenž tuto partii dokonale zosnoval.

Proto nečekejte! Nikdo nepřijde.
A nelekejte se. **ON** tu stále je!!

Co člověk dodnes nedokázal pochopit, to pro Něj nebyl vůbec žádný div. Jeho ruka není na nic krátká a neděste se, že naše myšlenky může číst. Rozumné není možno přesvědčit, že jejich svobodnou vůlí si lze podmanit. Je pro ně absurdní, že myšlenkou lze člověku poručit.

Nebudu víc zbytečně provokovat. Ale jen na okraj!

Kde berete jistotu a jak víte co sleduje a že není veden starý policejní pes?!

Ne, raději zavřete oči a nasajte tu atmosféru. Musíte cítit každou buňkou v těle. Tady nepochybně něco významného skončilo a neméně významného začalo.

Je tu dozajista mnoho stop, ale musíme rozhodnout, které s naším případem souvisí a zhodnotit jejich význam. Je pozoruhodné, že Ten který vše zosnoval se postaral aby nebyla žádná pochybnost, na kterém kříži Ježíš svou pozemskou pouť dokonal. Díky Janovi víme, že Pilát dal napsat nápís a připevnit jej na kříž. Stálo tam: „**Ježíš Nazaretský, král židovský.**“ Byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky.

Byl to opravdový čin hodný skutečného muže!!

Za to vše co pro Ježíše Pilát vykonal, neměl mezi současníky před Bohem sobě rovného. Však také proto je právem lidmi dodnes ostouzen jako pokrytec.

Jestliže pro bytosti onoho světa byla vrcholnou scénou, kdy Ježíš umýval nohy učedníkům, pak pro lidi vrcholilo vše na veřejné scéně ukřižováním. Pokud první, u bytostí onoho světa dosáhla absolutního účinku, pak druhá svým účinkem lidi dokonale minula. Na Golgotě nikdo z lidí, ani učedníci netušili, která bije. Všichni **hleděli**, ale nic **neviděli**!!

Neboť kdyby tomu bylo naopak, nehledali by Ježíšovo tělo.

Jedině Jan podává svědectví o události naprosto mimořádného významu. Bylo to právě zde na Golgotě. V době, kdy byl Ježíš již mrtev, „**jeden z vojáků mu probodl kopím bok a ihned vyšla krev a voda**“. Pro toho, kdo to viděl byl jev záhadnější jak zázraky, které vykonal Ježíš za svého života. Neboť Jan zdůrazňuje, „**ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili.**./J19,35/ Dost možná, že právě pro svou iracionalitu není ostatními svědky tento nevysvětlitelný jev raději ani zmiňován. Ježíš byl již mrtev a zázraků kterých vykonal za svého života bylo dost a nebylo rozumné je něčím takovým zpochybňovat. Každý přece dobře ví, že u mrtvého dochází k zástavě krevního oběhu a můžete do něj bodat jak chcete, nevyjde z něj krev, natož voda.

Je však mezi židy muž, který s ostatními Ježíšovo tělo zřejmě nehledá a toho bych zde přivítal.
Nikodém.

Ten kdyby se zde zastavil, lecco by nám objasnil.

Tomu Ježíš při jeho noční návštěvě mnohé vyjevil. On ví, že „**nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vejít do království Božího.**“

Když se rodí člověk, vzniká tělo kvůli duchu.

A je to zázrak!

Když se narodil Ježíš, vznikl duch kvůli tělu.

A to byl zázrak nad zázraky!!

Lidé zde na Golgotě spolehlivě ignorovali důkaz, že Ježíš byl zázrakem nad zázraky! Když vyšla krev a voda, netušili, že **FORMU** opouští **OBSAH**.

FORMA je tělo. **OBSAH** je duch.

A protože to byl **MIMORÁDNÝ OBSAH** nelze událost poměřovat zkušeností s úmrtím běžného člověka.

Spolu s krví vyšel **duch** a s ním vyšla i voda jako kompozitní médium fyzického **těla**. Vše co mohli zmatení lidé nalézt v hrobě, kam bylo Ježíšovo tělo po smrti uloženo, byl pouze prach. Nejméně 3/4 Ježíšova těla zůstaly zde na Golgotě.

Jsou pouze dvě **formy** pro pozemské bytí člověka. Jednou formou je **MUŽ** a druhou formou je **ŽENA**.

Lidé podle tradice a svého uvážení dávají **formě** jména. **Ježíš** bylo jméno **formy**, kterou dostal od lidí. Jeho forma-tělo dostalo od lidí řadu dalších jmen. Spasitel, Vykupitel i jiné. Ale ani jediné jméno, kterého se mu tak dostalo nemělo vztah k **obsahu**.

Jméno obsahu znal jen Otec.

Ale byl si jej vědom i Ježíš. Moc, kterou Ježíš dostal nad všemi lidmi souvisela rovněž s tím, že znal lidi jménem jako Bůh. Je zřejmé proč se učedníků ptal, za koho jej lidé pokládají a proč svůj původ zamlčel. Pouze jej naznačil, když o sobě hovořil jako o Synu člověka. Nemusím rozvádět co by následovalo, kdyby Ježíš lidem řekl celou pravdu o svém původu i jménu, které jsme již společně zjistili.

Je to úžasný pocit, co?

Mít nabito a nesmět ani jednou vystřelit! I to patří k tvrdé policejní práci.

Zato ale vidíte na co jste dosud jen hleděli. Nyní konečně chápete o čem šla řeč, když Bůh znal Abrahama i Jáкова jménem. Proč Mojžíš našel u Boha milost a proč mu Bůh říká, že jej zná jménem

Vůbec nešlo o jména, kterých se lidem dostává po narození. Šlo o jména, která v pozemském bytí člověk nezná a souvisí s podstatou a minulými životy.

Lidé však svou tradici soustředili na **formu-tělo**. Aby **forma-tělo** mělo co nejskvělejší tvary, bylo co nejsilnější, nejkrásnější a aby smyslové orgány měly jen slastné prožitky. Je vhodné, aby jméno, které souvisí s formou, vylepšil nějaký titul. Když už ne šlechtický tak alespoň akademický.

V dnešní tržní společnosti pak **forma** dosahuje absolutního vrcholu a dominuje nad **obsahem!**

Lidskou touhou je proslavit své jméno. Není nic horšího, než být zapomenut. A je opět paradoxem, že pokud člověk žije mravně v souladu se zákony, bude lidmi zapomenut. Stačí však spáchat zločin a lidé na něj nezapomenou. Lidé znají masové vrahy, ale nikdo nezná jedinou jejich oběť. Ty byly sice lidmi zapomenuty, ale před Bohem je tomu naopak.

Lidé ignorují skutečnost, že jediné **obsah** je živý, a tento věčně živý obsah **formu-tělo** pouze oživuje. Ne bez důvodu již před 2000 lety o lidech co preferovali **formu** hovořil Ježíš jako o mrtvých.

Ježíš se snažil vysvětlit jak zásadní je rozdíl mezi **formou** a **obsahem**. Lidé své nevědomosti nasazovali korunu, když se pohoršovali nad tím, že se svými učedníky jedl neomytým rukama. Ježíš bez většího úspěchu vysvětloval, že **ZNEČISTĚNÍ** se dotýká pouze **formy-těla**. Kdežto obsah-podstatu-**člověka** ohrožuje **ZNESVĚCENÍ!**

Byl jasný a srozumitelný a přesto lidé s přezíravou lehkomyšlností dodnes nečiní mezi formou a obsahem valného rozdílu a obojí směšují. Více dbají na hygienu těla a nehlídají na to jaká slova vypouští z úst a co tím způsobují.

Je to tak zásadní, že by bylo hříchem jeho varovná slova nevzpomenout.

„Nerozumíte, že to, co vchází do úst, přijde do břicha a jde do hnoje? To však co z úst vychází, jde ze srdce a to člověka znesvěcuje. Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky. To jsou věci, které člověka znesvěcují; ale jíst neomytými rukama člověka neznesvěcuje.“/Mat. 15, 17-20/

Proto Ježíš ujišťoval své blízké, že nemají mít obavu z těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už udělat nemohou. Ze je třeba bát se toho, kdo má moc zabít a ještě uvrhnout do pekla.

I když vymezený čas se mi povážlivě krátí nemohu pominout Ježíšovo varování, kdy přímo uvádí, že všechna špatnost a zlo, které z úst v podobě slov vypouštíme se vrátí zpět a to 7x posíleno.

Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá odpočinití, ale když je nenalezne, řekne: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.“ Přijde a nalezne jej vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede sedm jiných duchů, horších, než je sám, vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší než začátky./Luk. 11, 24-26/

Další vysvětlování by již bylo urážkou čtenáře. Stačí jen ohlédnutí a je zřejmé, že **MUŽ** a **ŽENA**, tyto dvě **formy** pozemského bytí doznaly v průběhu lidských dějin jen nepodstatných změn. Co však prochází netušenými a převratnými změnami je obsah-**duch-člověk**.

A když už jsme rozebrali jak se to má s lidskými jmény, uděláme to samé ještě s jedním jménem. Bůh přece sdělil Mojžíšovi své jméno.

JSEM KTERÝ JSEM

Snad lépe je mlčet. Je to přímo do očí bijící! **OBSAH i FORMA** jsou identické, totožné, jediné. Proto je Bůh jediný, všudypřítomný a věčný.

Můj čas se povážlivě krátí a já bych rád, kdyby se zde Nikodém zastavil. Ježíš mu při jeho noční návštěvě mnohé objasnil. Díky tomuto setkání víme, že pokud má někdo upřímnou snahu Ježíšovým slovům porozumět musí si v první řadě ujasnit, zda hovořil o věcech pozemským či nebeským, nebo zda objasňoval vzájemné vztahy obou světů.

Bez správného posouzení této předběžné otázky nemůže nikdo z Ježíšových slov pochopit zhola nic.

Nikodém zřejmě nepřijde. Možná tu již byl, ale pokud dobře vidím, někteří v sobě živíte naději, na návrat samotného Ježíše.

Zcela upřímně. Na to bych nechtěl spoléhat!

Ale přesvědčení nebudu nikomu brát. V čem však máme absolutní jistotu a je to z Ježíšových úst, že by se měl **PŘÍMLUVCE** dostavit.

Říkám vám však pravdu: Prospěje vám abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám co má přijít. On mne oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko co má Otec jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. /Jan 15,7-15/

Tato Ježíšova slova krátce před zatčením a jen několik hodin před smrtí mají bezpochyby zásadní význam. Příchod Přímluvce je podmíněn Ježíšovým odchodem. Ale to není až tak přesné.

Přímluvce přijde na místo Ježíše.

Za chvíli dojdeme k pochopení toho, že zákony vládnoucí ve Stvoření Ježíšův návrat do našeho světa neumožňují.

Můžeme tu dál planě čekat než přijde Přímluvce aby vše jak se patří objasnil.

Ale znáte to! Přijde a bude třeba jej prověřit. Kdo jej poslal a kde tak dlouho byl! S kým v minulosti spolupracoval a lustrační osvědčení aby předložil. Jak to vypadá, u úctyhodných občanů skončí stejně jako Ježíš!

Proto bychom měli raději sami Ježíše pochopit, vždyť podává v čem je **HŘÍCH**, v čem **SPRAVEDLNOST** a v čem je **SOUD**.

Ježíš lidem zvěstoval Pravdu, ale lidé pohrdli. Hřích je v tom, že lidé se dověděli co a jak mají činit, ale přesto tak nečiní. O hříchu by neměla být větší pochybnost i když je pravda, že mezi mrtvými bychom se mohli do vysoce prosperující živnostenské činnosti zapojit.

Pro nás je nejnaléhavější zabývat se tím co řekl o Spravedlnosti.

„Spravedlnost je v tom, že odcházím k Otci.“ Vidíte to bezpochyby také?! Ježíš říká, **Spravedlnost je v tom, že budu zabit!!**

Říkal to vlastně od počátku ale jeho nejbližší mu v tom bránili. Nebyli schopni snést Pravdu o Spravedlnosti. Když učil, že musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků a být zabit, nic nechápali a Petr jej káral.

Petr komplikoval plán Otce, který se Ježíš zavázal uskutečnit.

Nás by to však nemělo zaskočit.

Kain zabil a proto Ježíš musel být zabit!

To je Spravedlnost!

Poznali jsme, že lidem nejde o Spravedlnost, ale o vlastní představu spravedlnosti a proto nebude na škodu pochopení Spravedlnosti se přiblížit. Pomůže nám Ježíšův příběh „*O zlých vinařích.*“

Pak začal vypravovat lidu toto podobenství: „Jeden člověk vysadil vinici, pronajal ji vinařům a na dlouhou dobu odcestoval. V stanovený čas poslal k vinařům služebníka, aby mu odevzdali podíl z výnosu vinice. Ale vinaři jej zbili a poslali zpět s prázdnou. Poslal k nim ještě jiného služebníka; oni i toho zbili, zneuctili a poslali zpět s prázdnou. Poslal ještě třetího; i toho zbili do krve a vyhnali. Tu řekl pán vinice: ‚Co mám dělat? Pošlu svého milovaného syna, na něho snad budou mít ohled.‘ Když ho však vinaři spatřili, domlouvali se mezi sebou: ‚To je dědic. Zabijeme ho, a dědictví bude naše.‘ A vyvlekli jej ven z vinice a zabil. Co tedy s nimi udělá pán vinice? Přijde, zahubí ty vinaře a vinici dá jiným.“

Když to uslyšeli, řekli: „To přece ne!“ On na ně pohleděl a řekl: „Co tedy znamená slovo Písma: ‚Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kamenem úhelným‘? Každý, kdo padne na ten kámen, roztříští se, a na koho on padne, toho rozdrť.“ Zákoníci a velekněží ho chtěli v tu hodinu dostat do rukou, ale báli se lidu; poznali totiž, že to podobenství řekl proti nim./Luk.20,9-19/

Jako první je třeba si uvědomit, že vinicí je tento svět a my lidé jsme zlí vinaři. Co je třeba podržet v dobré paměti, že **zlí** jsme všichni do jednoho a bez výjimky! Vyjádřeno přesně, každý výtvar lidské mysli je **od mládí zlý**. Je to vyjímečné podobenství, neboť v něm je zachyceno jakým způsobem se lidé chovali vůči prorokům, které mezi lidmi posílal Bůh, a rovněž to, co se teprve mělo stát. Ježíš nedal naslouchajícím prostor pro diskusi a rovnou vyslovil Spravedlivý soud.

Vyvolal tak spontánní reakci lidí na Spravedlnost. Lidé reagují **TO PŘECE NE!**

Lidé jdou zabíjet, ale že by měli být zabiti? **TO PŘECE NE!**

Kradou, ale že by měli být okradeni? **TO PŘECE NE!**

Podvádějí, ale že by měli být podvedeni? **TO PŘECE NE!**

Vydírají, ale že by měli být vydírání? **TO PŘECE NE!**

Lžou, ale že by měli být obelháni? **TO PŘECE NE!**

Zraňují, ale že by měli být zraněni? **TO PŘECE NE!**

Vládou, ale že by měli být ovládáni? **TO PŘECE NE!**

Soudí, ale že by měli být souzeni, **TO PŘECE NE!**

Je snad třeba ještě pokračovat aby bylo zřejmé, jak jsou lidé na Spravedlnost alergičtí? Jde sice o reakci starou 2000 let, ale na odporu lidí ke Spravedlnosti se nezměnilo zhola nic. A pokud ano, pak rozhodně ne k lepšímu.

Světů vládne Satanova Spravedlnost a na každého jde **bázeň a děs** při pomýšlení, že by měl nést odpovědnost nejen za své dobré, ale i za špatné skutky. Víme dobře po jakých událostech a z jakých důvodů byl Satan ustanoven vládcem tohoto světa. Satan vrací každému z lidí přesně to co kdo vyvolal. Vede absolutně neomylné účetnictví. Má dáti dal! Nikde se nic neztratí, ale nikomu nemůže také nic odpustit, tu pravomoc nemá. Je garantem toho, že se nebude opakovat katastrofa z období před potopou.

Satan je zosobněná Spravedlnost. To proto je lidmi tak zuřivě osočován a nenáviděn.

Přitom pokud jde o zákonitost materiálního světa, zákon akce a reakce, zákon nezničitelnosti hmoty, vše co se vztahuje k **formě**, to člověk akceptuje. Ale pokud jde o Spravedlnost ve vztahu k **obsahu** tu bytostně odmítá.

Bůh po založení tohoto světa učinil opatření, aby lidé nemohli svět ohrozit takovou katastrofou jako před potopou. Ale na místo toho se pohromou stali lidé sami sobě. Co Bůh stvořil, to lidé dokázali znetvořit. Znetvořili k obrazu svému Dobro, Lásku i Pravdu.

Ale bytostně osudové se lidstvu stalo znetvoření **Spravedlnosti!**

A právě v konfliktu, který nastal mezi Spravedlností a lidskou představou o spravedlnosti je skryt důvod Ježíšova příchodu. Vinou lidí tento konflikt narostl do hrozivých rozměrů a vyžadoval neodkladné řešení.

V duchu vládnoucí Spravedlnosti, kdo zabil, musel být zabit. Lidé byli ochotni Spravedlnost akceptovat, pokud to bylo rovnocenné, oko za oko, zub za zub. Jakmile však někdo zabil více jak jednoho člověka, představa lidské spravedlnosti se dostala se Spravedlností do kolize. Lidé pod vlivem emocí se stali **aktivní**. Na místo Spravedlnosti nastoupila odplata, msta. A to již nebyla záležitost jednotlivce, ale rodiny, celého rodu a tak docházelo k eskalaci násilí. Zabíjení vyvolávalo další a další zabíjení. A lidstvo na sebe strhlo lavinu Spravedlnosti. Postupem času každý, kdo přicházel na tento svět, protože v minulosti zabil musel být zabit. V těchto podmínkách se stal rozvoj lidstva prakticky nemožným. Proto musel přijít Ježíš a přinést tomuto světu alternativu, spásu.

Ježíš byl poslední z lidí, který protože zabil, musel být zabit!

Proto Ježíš říká učedníkům, že na něm se musí naplnit Zákon. Že až dosud ve jménu Ježíše nikdo Otce o nic neprosil. Ale budou-li nyní v jeho jménu o něco prosit, Otce jim to dá!

Od té doby, byť by kdo v minulosti zabil, nemusel být již zabit, pokud jednal v souladu s Ježíšovými slovy.

To byla ta největší spása, kterou Ježíš lidstvu přinesl.

Ale to by nebyl člověk člověkem a lidstvo lidstvem, aby zůstalo jen u toho. Problém *aktivního* znetvoření Spravedlnosti byl sice zažehnán. Trvalo staletí, než se projevil pozitivní účinek. Protože však lidé vůbec nic nepochopili došlo s rozvojem lidské společnosti a dělbou práce k *pasivnímu* znetvoření Spravedlnosti.

V minulosti, kdo chtěl zabít, musel se postavit soku tváří v tvář, přemoci jej a pak usmrtit. V okamžiku, kdy soka přemohl, pokud byl milosrdný, mohl mu i odpustit.

To vše se změnilo se společenským rozvojem. Díky progresivnímu vykořenění a společenské dělbě práce došlo k převratným změnám. Kdo dnes chce zabít, nemusí se nikomu tváří v tvář postavit. Ani ruce si není třeba krví poskrvnit.

Stačí jen náležitě tučný obnos peněz soustředit, na správném místě uložit a pak čekat až se žádaný účinek dostaví. Nejlépe je odcestovat nebo jiné dobré alibi si na dobu činu zajistit. Jde pouze o jednotlivce a pro lidskou spravedlnost není nikterak snadné prokázat příčinu a spojit s ní následek.

Lidská spravedlnost však selhává, je bezmocná a absolutně slepá, pokud jde o ty největší lidské zločiny. A nelze se divit, vždyť základní společenskou tendencí je nespravedlnost.

V tržní společnosti je hoden obdivu ten, kdo dosahuje nejvyššího prospěchu s minimálním úsilím či nejlépe vůbec bez práce.

Lidé si nepřipouští, že jsou účastni na velkém zločinném spolčení proti Spravedlnosti. Nikomu nepřipadne, že když mu banka vložené peníze výhodně zúročí, že by mohl být jakkoliv spojován s bídou, utrpením či se zločiny kdo ví kde ve světě. Jeho ruce jsou čisté, má obdiv a společenské uznání. Aniž co tuší, banka mu kromě tučného výnosu zajistila i Spravedlivé zapojení do Globální odpovědnosti na lidském utrpení. Spravedlnost nerespektuje lidskou prohnanost s níž dokážeme zastírat osobní odpovědnost, svou lidskou podstatu a úmysly.

I když se každý stará jen sám o sebe a nezajímá se kdo jeho peníze v čem „otočil“, komu a čemu poslouží to co vyrábí, může si být absolutně jist, že Spravedlnost jej zapojí do odpovědnosti tak jak si zaslouží.

Jen těžko lze bytostně lidský odpor ke Spravedlnosti překonat, ale přece. Jeden případ se musel stát, abych mohl to co tvrdím na zvážení čtenáři přenechat.

Na policii se obrátil zoufalý mladý muž. Obdržel dopis ve kterém mu anonymní pisatel přikazoval aby si připravil milion a policii do toho nezatahoval. Pokud by neuposlechl, mohl se rozloučit se svou manželkou i dítětem. Štěstí při nás stálo a do 4 dnů byl vyděrač i s penězi dopaden. Čím jasnějším se však případ stával, tím více se vytrácelo prvotní uspokojení z úspěšného dopadení.

Ani vydíraný se ze zadržení vyděrače neradoval, jak by kde kdo předpokládal. A přitom navrch všeho, ten šťastlivec, toho samého dne dosáhl právě svých 30 let. Byl prototypem všestranně úspěšného muže, který od úspěchů v podnikání přes dům, rodinu, zdraví měl naprosto vše.

Zato vyděrač byl pravým opakem. Jediné co těm dvěma bylo trochu společné, že 30 let oslavil před půlrokem. Jinak byl smolařem, bez práce. To jediné co měl byla manželka, 3 malé děti a více jak 200.000,- korun dlužné břemeno. Vůbec nic nepopíral, svou obět si dlouho nevybíral. Pod tíhou osobních problémů si vzpomněl co vše u něj viděl, když na jeho vile svého času pracoval. A tak sedl, napsal dopis a ani nevěřil, že by na něj mohl vůbec reagovat, že by se jeho plán měl realizovat. Když ale po prvním telefonátu zjistil, že peníze se připravují a s ohledem na vysokou částku musí mít trpělivost, byl ochoten pod vidinou získaných peněz přistoupit na cokoli. Přestal si podmínky klást, naopak je začal od vydíraného přijímat, až nebyl problém i s penězi jej zadržet.

Mnohý si řekne, no a co?

Kdyby však, tak jako v dávné minulosti, ti dva se tváří v tvář sobě mohli postavit, aby to vydíraný vše uslyšel, v ten samý významný den by mu dozajista sám a ze srdce na místě odpustil. Dost možná že i práci by mu dal. A rázem by sobě získal na smrt oddaného člověka.

Tak to by bylo možné leda v období *aktivního* znetvoření Spravedlnosti, kdy člověk musel stát svému soku tváří v tvář.

V současné době *pasivního* znetvoření Spravedlnosti jen nezávislý soud může vyděrači vyměřit přísný a spravedlivý trest. Vydíraného to ale nezabaví pocitu strachu možná do konce života. A lehce dojde

i na to, že hlava státu se blýskne udělením milost. V ten okamžik poškozený vydíráním právem pocítí navíc i řádnou morální facku. Jeho se totiž na vhodnost odpuštění pan prezident vůbec nezeptá.

To je podstata pasivního znetvoření Spravedlnosti. Člověk se sám od Spravedlnosti odvrátil a je pouze trpný, mrtvý element.

Z této situace však lidem nepomůže žádný spasitel, každý člověk sám musí chtít a svou vůlí se musí do života probudit.

Ne, neztratil jsem vůbec s Ježíšovou smrtí souvislost. Jen jsem se pokusil objasnit, že z pohledu lidské spravedlnosti se Ježíšova smrt jeví jako jasný zločin a to dokonce zločin justiční.

Ale Boží Spravedlnosti se nikdy nic takového nemůže stát!

Ježíš byl v souladu s Boží vůlí a Spravedlností usmrcen.

Kain zabil a Ježíš musel být zabit!

To jen abychom viděli jak vzdálená je představa lidské spravedlnosti od Spravedlnosti Božské.

Vidím, že té, které jsem se nejvíce obával právě přichází. A není to nikdo z těch, které jste čekali. Věděl jsem od začátku, že se musí zákonitě objevit. Kde jinde by se měla vtírat tak neodbytně, než právě zde na Golgotě. Ano, kdo jiný než **ONA**. Věčně sporná a diskutovaná otázka.

Proč se dobrým lidem dějí zlé věci?!

Kladou si ji lidé co je lidstvo lidstvem, bez ohledu na náboženství či barvu pleti. Je noční můrou v každé církvi, od posledního kněze po nejvyššího hodnostáře.

Lidé po utrpení I. světové války přicházeli do kostelů a ptali se **PROČ?!** Kde byl Bůh, jak to mohl dopustit?! A zanedlouho II. světová válka přinesla ještě větší utrpení. Když nedostali poprvé uspokojivou odpověď, přestalo mnoho lidí už vůbec chodit.

Ale ke své škodě pokud přestali hledat odpověď.

Nejsou jen hrůzy války, ale i životní rány, že věřícím to otřese a nutně si klade otázku. Proč právě já?! A není vyjímkou, že opustí víru v Boha.

Po tom všem co jsme spolu poznali, je tato otázka již z větší části vyřešena. Ale bude dobře začít odpovědí, kterou dal Ježíš před 2.000 lety.

Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí. On jim na to řekl: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete. Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než obyvatelé Jeruzaléma? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete. /Luk. 13, 1-5/

Pravda, otázka sice nemá podobu v jaké se k nám vetřela, ale z odpovědi je zřejmé, že lidé se ptali na totéž. **PROČ?!** Jaká je v tom spravedlnost?! Podle naléhavosti lze soudit, že Galilejci se stali obětí masakru. Pro nás je ale nejpozoruhodnější, že Ježíš vůbec nečiní rozdíl mezi obětí masakru a obětí tzv. nešťastné náhody.

Všichni jsou stejní hříšníci a všichni musí činit pokání.

Něco takového je pro lidský rozum omezený pouze na pozemské bytí a jeden život naprosto nestravitelné. My však víme že jde o kolizi lidské představy o spravedlnosti se Spravedlností. To co lidé vnímají jako nespravedlnost, neštěstí, křivdu děje se ve skutečnosti podle Spravedlnosti, kterou ale ignorujeme.

Jak již bylo Ježíšem řečeno v podobenství „*O zlých vinařích*“, všichni do jednoho jsme zlí a ani Ježíš nebyl vyjímkou! Ježíš nemohl být **dobry**, to by odporovalo Spravedlnosti, aby se **dobru** dělo zlo. Potvrzuje to i sám Ježíš.

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. /Mk.10,17-18/

Ježíš se teprve **DOBRÝM** měl stát. A po tom co se stal dobrým a usedl po pravici Otce, nemůže se sem do tohoto světa vrátit. Nic dobrého by jej nečekalo, a to Spravedlnost nesmí dopustit! Proto Ježíš na místo sebe slíbil příchod **Přímlyvce**.

A proto to říkám už teď, předem, abyste se zase nelekli, kdo že tím Přímlyvce bude. Nemůže to být nikdo dobrý!

Naopak bude zlý, proklet a lidmi nepochopen podobně jako **KAIN**.

A nyní lze činit pouze jediný závěr. Lidé, kteří se jeví jako **DOBRÍ** jsou ve skutečnosti pouze **HODNÍ!!**

Jde nyní o to, proč člověk, ač zlý, proč je **HODNÝ**?

Mezi zvířetem a člověkem není rozdíl. Tygr je hodný pokud je přežrán, nezasahujete do jeho teritoria a nerušíte jeho klid.

A tak člověk, pokud jsou uspokojena jeho **PRÁVA** je **HODNÝ** stejně jako tygr.

Rozdíl je toliko v tom, že člověk má podstatně větší počet a rozsah práv než tygr. A je jedno, zda porušíte jedno ze tří práv tygrovci nebo jedno ze sta práv u člověka, v tu ránu si člověk se zlým tygrem v ničem nezádá.

Je proto zbytečné komentovat proč má v Ústavě dominantní postavení Listina práv a svobod.

A ať nikoho ani nenapadne prstem ukazovat, kde je nejvíce lidských práv, protože tam se kumuluje ten nejvyšší pozemský potenciál lidského zla!

A když už Ježíš hovoří o nutnosti pokání je dobré si i v tomto udělat jasno. K tomu nejlépe poslouží podobenství „*O farizeu a celníkovi*“

O těch, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podobenství: „Dva muži vstoupili do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus, druhý celník. Farizeu se postavil a takto se sám u sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho co získám. Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: „Bože, slituj se nade mnou hříšným. Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen./Luk.18,9-14/

Ty, kteří vydrželi se mnou až sem nemám odvahu urážet nějakým výkladem. Člověk se těžko brání tomu aby se nesrovnával s druhými. Je vzdělanější, majetnější než druzí a to zákonitě dává i více práv. Ale ono je tomu naopak. Všichni máme před Bohem jednu jedinou povinnost a pokud máš více práv, pak tím větší je tvá povinnost. V tom se již dokážete rozebrat.

Jestliže podobenství „*O zlých vinařích*“ bylo vyjímecné tím, že spojovalo minulost a budoucnost, pak toto podobenství má „*věčnou platnost*.“ Doporučuji jeden osvědčený tah, na místo ctihodného farizea dosadit **Američana** a opovrhovaného celníka může dnes docela dobře zaskočit **Čech**. Bude to Ježíšovo podobenství „*O Američanu a Čechovi*“ A rázem máte zcela jasno, jak na tom je celý dnešní svět.

Ne že bych čekáním ztrácel trpělivost. Ale hledím do hvězd a vidím, že čas se mi povážlivě krátí. A beztak mi dochází i dech. Jen jednou jsem se mohl nadechnout a jedním dechem musím psát. Proto než Vás věrné budu muset opustit, řeknu na koho se máte připravit.

Nevím z které světové strany je vhodné slavobránu **Přímolvci** postavit, ani jaká bude jeho pleť. Neznám jméno, které dostane jeho **forma**. Možná to bude Sergej, Georg či Franc. Celé jméno zná jen Otec a Kristus. My známe jen poslední jeho část.

JIDÁŠ IŠKARIOT.

Zase určitě nevěříte, a přitom o tom Ježíš rozhodnul již před 2000 lety.

Nezapomínejte, že to byl plán Boha-Otce a proto musel být absolutně dokonalý! Ježíš přece svým věrným říká, že nikoliv oni jeho, ale on si je vybral za učedníky. A to si je pouze přivolal, neboť je dostal od Otce. Od Otce dostal tedy i Jidáše!!

A kdo chce dál tvrdit, že Jidáš je zrádce, ten Otce obvinil, že svému milovanému synu na místo chleba dal kámen.

Co kámen! Že místo ryby mu dal hada - zrádce!!

Vy všichni, teď hned, dva kroky vpřed!!

A bez vytáček! Žádné, že Bible to říká.

Pěkně nahlas před tváří Boží svou drzost musíte opakovat.

Přisuzujete lidem takovou moc, že by mohli zmařit plán Otce?

Nebo jen nechápete, že tak jako pro Boha nebyl žádný div aby Sára v 90. letech měla syna, zrovna tak nebyl div aby Jidáš sehrál roli zrádce za 30 stříbrných.

Pro Ježíše to nebylo vůbec lehké aby ze 12 nejbližších vybral jednoho, který roli zrádce sehráje.

Ale byl to velevážení a chytří dalekosáhlý a dokonale Božský plán!

Jestliže 11 učedníků mělo vykonat něco bezprostředně po smrti Ježíše, pak Jidáš jako Přímolvce, až bude třeba a přijde čas!!

Neboť Ježíš, poté co se stal **DOBRÝM** se již nemůže vrátit.

Proto čtěte dobře poslední Ježíšova k Jidášovi!

A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Bud' zdrav, Mistře, a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, konej svůj úkol!“ Tu přistoupili k Ježíšovi, vztáhli na něho ruce a zmocnili se ho. Jeden z těch, kdo byl s ním, sáhl po meči, napadl veleknězova sluhu a uťal mu ucho. Ježíš mu řekl: „Vrat' svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou.“/Mt. 26, 49-52/

To vůbec nikoho nenapadne ptát se kdo to byl, a jaký úkol mu uložil?! V okamžik, kdy ta slova Jidáš slyšel, vůbec nic nechápal, vůbec nevěděl o čem je řeč. Jako netušil co za úkol by měl vykonat, tak ani netušil, že Ježíše zradil.

Ne bez příčiny jej Ježíš oslovuje PŘÍTELI.

Jako Kain v době činu netušil co činí, stejně Židé dožadující se Ježíšova ukřižování ani Jidáš netušil, že činí vůli Otce.

Když si vše uvědomil spáchal sebevraždu. Odměnou a spasením mu bude role Přímluvce.

A taky nepřehlédněte maličkost, jak Ježíš nabádal učedníky respektovat Spravedlnost. Kdo bere meč, mečem zajde!

Nemělo by být již pochyb o tom, že Bůh-Otec v zájmu nás lidí obsadil svého *milovaného* syna do té nejtěžší role. Ale není od věci zamyslet se nad tím, co vlastně obětoval Ježíš.

Ježíš poprvé obětoval Bohu na poušti, když byl pokoušen Dáblem. Dostal od Otce veškerou moc nad všemi lidmi. Ale ani jednou ji nepoužil na ochranu svých lidských práv. Respektoval Spravedlnost a vůli svého Otce.

Dnes dokážeme na kamení obilí pěstovat a tak kamení v chleba proměnit. Klaníme se těm, kteří dokázali veškerou světovou moc ve svých rukou soustředit a je našim snem slávu a bohatství okusit, nebo aspoň podíl na tom všem mít. Lze si na nejvyšší vrcholky hor zaletět, ze Země na Měsíc odskočit a vrátit se zase bezpečně zpět.

Ano, Ježíš na poušti obětoval to, po čem lidé stále více dychtí. Ježíš však přemohl tento svět.

Před 2.000 lety budil Ježíš velké pozdvižení příslibem, že království nebeské se přiblížilo. Lidé byli neodbytní, stále se ptali kde to je?! Po všem co jsme poznali není pochyb, že království nebeské je stále na svém místě. Nepřiblížilo se ani nevzdálilo, to jen Ježíš jej lidem učinil **dostupným**! Je řada podobností vztahujících se ke království nebeskému, pro nás jsem vybral na pochopení to nejméně náročné, podobností „*O dělnících na vinici*“

Neboť s královstvím nebeským je to tak, jako když jeden hospodář hned ráno vyšel najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když znovu vyšel o deváté hodině, viděl, jak jiní stojí nečinně na trhu, a řekl jim: „Jděte i vy na mou vinici, a já vám dám, co bude spravedlivé. Oni šli. Vyšel opět kolem poledne i kolem třetí hodiny odpoledne a učinil právě tak. Když vyšel kolem páté hodiny odpoledne, našel tam další, jak tam stojí a řekl jim: Co tu stojíte celý den nečinně? Odpověděli mu: Nikdo nás nenajal. On jim řekl: Jděte i vy a mou vinici. Když byl večer, řekl pán vinice svému správci: Zavolej dělníky a vyplat' jim mzdu, a to od posledních k prvním! Tak přišli ti, kteří pracovali od pěti odpoledne, a každý dostal denár. Když přišli ti první, měli za to, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru. Vzali ho a reptali proti hospodáři. Tihle poslední dělali jedinou hodinu, a tys jim dal stejně jako nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro! On však odpověděl jednou z nich: Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si co ti patří, a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chceš? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý? Tak budou poslední první a první poslední.“/Mat.20,1-16/

Pokud by se někdo snažil vykládat toto podobnoství pouze v podmínkách tohoto pozemského světa, nikdy se nepřiblíží tomu co sledoval Ježíš. Ježíš je přesný a podává standardní scénu. Vinicí je tento svět a na onom světě Bůh najímá ty kdo mají zájem pracovat na jeho díle. Z jiného podobnoství víme, co je třeba dělat na tomto světě. Činit pokání.

Při vyplácení odměny dochází ke kolizi. Není to opět nic jiného než kolize lidské představy o spravedlnosti a Spravedlnosti Boží. Ti, kteří pracovali celý den se domnívají, že jejich odměna bude větší jak těch co pracovali jen hodinu. Ale jen Bůh ví kdy a na jak dlouho je třeba koho povolát **k pokání**.

Proto je nad slunce jasnější, proč jako první k vyplácení jsou povoláni ti, kteří pracovali nejkratší dobu. K odčinění, pokání toho měli nejméně. A proč ti, co dřeli od rána, celý den v žáru slunce, jsou přizváni k výplatě až jako poslední. K odčinění, pokání toho měli nejvíce.

Odměna je pro všechny stejná.

Jeden denár-spasení!

A je opět paradoxem, že právě ti, kteří by měli raději mlčet, nejvíce se dožadují spravedlnosti.

Jen pokud budete mít toto vše na zřeteli, a že jde o vztah dvou světů, pak pochopíte, proč první jsou poslední a poslední první.

Tomu našemu světu vládne Spravedlnost, v království nebeském Láska.

Ze srdce přeji každému, aby si jeden denár vysloužil.

Čas se naplnil a zvedám k nebi zrak.
Stále otevřena kniha je lidmi nepřečtena.
Lépe mlčet, ale hvězdy bijí na poplach!
Přišel čas jak řekl Daniel.

Mnozí z těch, co dosud spí v prachu země, procitnou. Jedni k slávě věčné, druzí k zatracení. Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k **Spravedlnosti**, jako hvězdy, navěky a navždy.

*Věřím, že byl smazán starý hřích
Old hřích*

*D.Zálezly 6.8.2001
05.46 hodin CEDT*